

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

PIER 888

IB 6639 2π. ΔΒΖ
PIER

2π. 2

H-Π. 1876. 483

2π. 2 w/s 2πw

3026^A

Πρώτος Τετάρτην Ελληνική

888 ο Ν^ο 3026^A

Ο ΘΕΙΟΣ ΔΑΚΤΥΛΟΣ

Η

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ Ο ΑΙΣΧΡΟΚΕΡΑΝΗΣ

ΔΡΑΜΑ

2500

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΖΩΧΙΟΥ

Κεχορναίου.

Πρωτότυπον Μουσείου

34.56 - 11.12

13.14

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η ΚΕΡΚΥΡΑ

1876.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΛΙ 2 φ 8.0012

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

*1900
1800
1700
1600*

4.2

3027 B

Ο ΟΥΡΟΣ ΔΑΚΤΥΛΟΣ

Η

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ Ο ΑΙΣΧΡΟΚΕΡΑΝΗΣ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡΙΑΩΝΟΣ ΖΩΧΙΟΥ

Κερκυραίου.

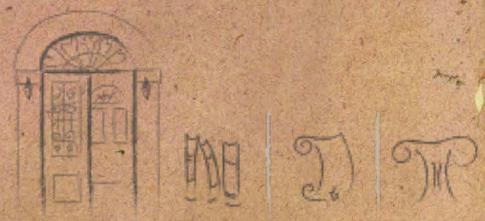

ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η ΚΕΡΚΥΡΑ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ 1876.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Handwritten text in Greek script, likely a library or collection note.

2
2
7
5748

Πάν αντίτυπον μη φέρον την ιδιόχειρον υπογραφήν μου θεωρείται κλοπιμαίον και καταδιώκεται κατὰ τὸν Νόμον.

Ελευθέριος

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

Αἰθουσα περιχρᾶ' μεσαία χρήσιμος θύρα και δύο παράπλευροι μία τράπεζα, ὅπ' αὐτὴν εἰς λόγος, ἐν βαλάντιον και τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαιούτα' ἐπὶ μιᾶς ἕδρας μαρμάρας και πῖλος ληστοῦ, και δύο ἄλλαι πέριξ. Εἶναι νύξ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Ἀναπετασθείσης τῆς αὐλαίας τὸ ὀρολόγιον τῆς πλατείας σημαίνει τὴν 11.ην τῆς νυκτός· ἅμα παύσῃ, ὁ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν ἐνδεδυμένος στρατιωτικὴν στολὴν και φέρων τὸ ξίφος του ἀρὰ χεῖρας τὸ ὅποιον ἀκονισθῆ ἐπὶ τῆς τραπέζης· εἶτα λέγει:

ΜΑΡΚ. Εἶναι ἡ ἐνδεκάτη και ἀκόμη δὲν φαίνονται. (παρατηρῶν ἐκ τοῦ παραθύρου) Ὅποια ζοφώδης νύξ! Φαίνεται ὅτι και αὐτὴ ἡ φύσις θέλει νὰ γίνῃ συνεργὸς τοῦ ἐγκλήματός μου, ὅτι και αὐτὴ θέλει νὰ βοηθήσῃ τὰ σχέδιά μου· τὸ ἐγκλημα ναί μὲν εἶναι στυγερόν πλὴν οἱ κάρποι του γλυκεῖς. Ἀλλὰ ποῖος τιμωρεῖ τὰ ἐγκλήματα; Τίς ὁ δικάζων τὰς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου!; Ἡ θεία δίκη!;... Τί ἄρα γὰρ εἶναι αὐτὴ ἡ θεία δίκη!; Αὐτὴ ἡ λεγομένη τύψις τοῦ συνειδότος!; Ἐντροφῶν τις εἰς τὰς ἐκ τοῦ κακουργήματος παραγομένης ἡδονᾶς λησμονεῖ τὰ πάντα και αὐτὸν τὸν Θεόν. Ἐνθυμούμενος ὅτι θὰ γίνῃ κάτοχος σπουδαίας περιουσίας, ὅτι θὰ δυναθῇ νὰ κορέσῃ οἰκνῆδηποτε ἐπιθυμίαν του, δὲν ἀποβλέπει ἢ εἰς τὰ μέσα δι' ὧν θὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν του. Εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην ἡ σκέψις τῆς θείας ἐκδικήσεως παρέρχεται ἢ συνείδησις ἀπομένει λέξι; νεκρά. Λοιπὸν θὰ ὑπενδύσω εἰς τοὺς φόβους τούτους; Και ἡ εἰκαζομένη αὐτὴ θεία ἐκδίκησις θὰ μὲ ἀποτρέψῃ ἀπὸ τοῦ σκοπού μου; Νὰ ἐπιτρέψω, ἢ σπουδαία αὐτὴ περιουσίαν, νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν μου και νὰ περιέλθῃ ἄπρακτα εἰς ἕν κοράσιον; Ὅχι ποτέ!... Και τέλος, τὸ ἐγκλημα δὲν εἶναι στυγερόν, διότι ἐγὼ δὲν διανοοῦμαι νὰ τῇ ἀφαιρέσω τὴν ζωὴν, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ ἐκλείψῃ ἢ κληρονόμος αὐτῆ, διότι τότε αὐτοδικαίως εἴμιο ἐγὼ κληρονόμος. Θάρρος λοιπὸν Μάρκελλε, οὐ τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ δὲν ὑπεχώρησεν ἀπέναντι πολὺ σπουδαιότερων κακουργημάτων, οὐχὶ βεβαίως δὲν θέλει ἀποθαρρυνθῆ προκειμένου ν' ἀρπάσῃ μίαν νεάνιδα. Οἱ συγγενεῖς σου οὗτοι σὲ μισοῦσι. Κατέστης ἕρμαιον τῆς πείνης και δίψης, και χάριν τίνοσ Μάρκελλε; Χάριν τῶν συγγενῶν σου τούτων. Ἄχ! Ὅχι ἄθλιοι, ὁ

ΤΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Μάρκελλος δὲν δειλιᾷ καὶ πρέπει νὰ σοὶ ἀποδείξῃ τάχιστα, Ῥοβέρτε, ὅτι γνωρίζει νὰ ἐκδικηθῇ (Κρούεται ἡ μεσαία θύρα, ὁ Μάρκελλος ἀνοίγει καὶ εἰσέρχονται δύο ἔνοπλοι λησταί, ἀκολούθως κλείει μετὰ μεγάλης προσοχῆς).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, ΛΗΣΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΩ.

(Καθ' ὄλην τὴν ἐπομένην σκηνὴν ὁ ἕτερος ληστὴς μεταβαίνει ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην θύραν ὠτακοῶν).

ΜΑΡΚ. Μήπως σὰς εἶδε κανεὶς εἰσερχομένους;

ΦΡΑΓΚ. Ἄφες παρακλῶ αὐτὰς τὰς ὑπονοίας καὶ εἰπέ μας πρὸς τί μᾶς ἐκάλεσε; ... ἴσως διὰ νὰ ἐκτελέσωμεν συνήθη τινὰ πράξιν;

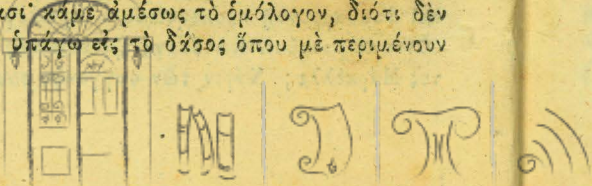
ΜΑΡΚ. Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ βαλάντιον;

ΦΡΑΓΚ. Τὸ βλέπω.

ΜΑΡΚ. Αὐτὸ εἶναι ἰδικόν σου.... (ὁ Φραγκίσκος λαμβάνει τὸ βαλάντιον ὁ δὲ Μάρκελλος τοῦ τὸ ἀφαιρεῖ λέγων) ἂν μὲ ὑπερτέλης δεόντως. Ἄκουσον. (Κάθηνται).

Ἔχω συγγενὴ τὸν ὁποῖον μισῶ ἐπειδὴ πολλάκις μ' ἔβλαψεν· ὁ θάνατος τὸν ἐστέρησεν ἀδελφῶν καὶ υἱῶν, διότι καὶ ὁ ἀδελφός του Κάρλοσ, ὁ συνταγματάρχης, ἔπεσε πρὸς τὴν μάχην. Ἡ μόνη παρμυθία ἣτις ἀπέμεινε εἰς τὸν συγγενήν μου τοῦτον, εἶναι εἰκοσαετῆς θυγάτηρ ὀνομαζομένη Ἀδελαΐς, τὴν ὁποίαν δὲν θέλετε φονεῦσαι, διότι ὁ θάνατός της δὲν εἶναι ἀναπόφευκτος· ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀρπάσατε αὐτὴν καὶ τοῦτο ἀρκεῖ. Μεταφέρατε αὐτὴν εἰς τι πολὺ ἀπομεμικρυσμένον μέρος καὶ λάβετε πρόνοιαν περὶ αὐτῆς ἵνα μὴ στερηθῆται τοῦ ἐλαχίστου. Ὡς πρὸς τὸν τρόπον δὲ τῆς ἀρπαγῆς ἀποφασίσατε σεῖς. Ἐν τοσοῦτῳ, ἂς ὑπάγωμεν ἵνα σὰς δεῖξω τὴν κατοικίαν.

ΦΡΑΓΚ. Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἂν τὴν ἀρπάσωμεν, καθὼς λέγεις, ἐνδέχεται νὰ γίνῃ γνωστὴ ἡ πράξις, νὰ ὑποπέσωμεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης καὶ ἡ λαιμητόμος νὰ τιμωρῆσῃ τὴν προσγινομένην ἀδικίαν. (Ἐγείρεται καὶ τὸν πλησιάζει). Κρίνω λοιπὸν προφυλακτικώτερον νὰ συντάξωμεν πλαστὸν ὁμόλογον εἰς βῆρος τοῦ ἀδελφοῦ του, ὡς ὀφείλοντος, δῆθεν εἰς ἐμὲ, σημαντικὸν ποσὸν, καὶ ἐνῶ ἐγὼ θέλω ἐπασχολῆ αὐτῶ τὸν πατέρα, ἕτεροι δύο θέλουν ἀρπάσει τὴν κόρην, τὴν φέρουσιν εἰς τὸ δάσος, καὶ ἐκείθεν, ἐντὸς ὀχλήματος, εἰς τὸ καταγώγιόν μας. Μάρκελλε, νὰ ὑπακούσῃς ταύτην τὴν φορὰν τυφλοῖς ὄμμασι· λάβε ἀμέσως τὸ ὁμόλογον, διότι δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάσω, πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὸ δάσος ὅπου μὲ περιμένουν τὰ παλληκάρια μου.

ΜΑΡΚ. (καθήμενος). Πολὺ καλὰ. (γράφων). Ἐλαβον παρὰ.... (τῷ Φραγκίσκῳ). Πῶς ὀνομάζεσαι;

ΦΡΑΓΚ. Φραγκίσκος Λατῶ.

ΜΑΡΚ. (γράφων). Ἐν Ἀθῆναις ὁ Μαΐου 1814. Ἐλαβον παρὰ τοῦ Κυρίου Φραγκ. Λατῶ 2,000 φράγκα τὰ ὅπλα θέλω πληρώσει ἐντὸς ὅ μηνῶν. Ἐρρίκος Φαβρὸς.... (καθ' ἑαυτόν). Ἡ χεὶρ τρέμει, ἡ καρδία πάλαι, καὶ ἐσωτερικὴ φωνὴ μὲ καταπλήττει! Ἄλλ' ἂς μὴ γίνω ἔρμαιον τοῦ ἀνυπάρκτου φοβήτρου τῆς συνειδήσεως (ἐγείρεται καὶ λέγει πρὸς τοὺς ληστὰς). Ἴδού ἕτοιμον τὸ ὁμόλογον, τώρα ἂς ὑπάγωμεν νὰ σὰς δεῖξω τὴν κατοικίαν. (Ἐκδύεται τὴν στολὴν, ἐνδύεται τὸν μαγδύνα, φορεῖ τὸν κίλλορ καὶ λαμβάνει τὸ ξίφος του).

ΦΡΑΓΚ. Ἄγωμεν. Τὸ σύνθημα τῆς ἐπιτυχίας ὁὰ ἦναι ἐν σύριγμα.

ΜΑΡΚ. Προσίσθημά τι μοὶ λέγει νὰ μὴ ἐκτελέσω τὴν ἀποτρόπαιον ταύτην πράξιν.... Ὅχι ὁὰ τὴν ἐκτελέσω, ἂν δὲ ἀποτύχω, τοῦτο τὸ ξίφος ὁ' ἀποκόψῃ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς μου. (πρὸς τοὺς ληστὰς) Ἄγωμεν. (Ἐξέρχονται ἐκ τῆς εἰσόδου).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

(Ἀίδουσα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ῥοβέρτου, χρήσιμος θύρα ἐν τῷ μέσῳ.)

ΡΟΒΕΡΤΟΣ μόνος.

ΡΟΒ. (καθήμενος ἐπὶ μιᾶς ἑδρας παρὰ τῇ τραπέζῃ). Ὅποια βραθεὶα θλίψις καταπιέζει τὴν καρδίαν μου!... ἐνθυμοῦμαι τὸν ἀποχιρευτισμὸν τοῦ ἀδελφοῦ μου... σήμερον τὸν ἐνθυμοῦμαι καὶ λυποῦμαι περισσώτερον ἢ ἄλλοτε— ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος τότε δὲν ἐλυπεῖτο ὀλίγον.... ἡ τελευταία του μάλιστα λέξις, ἦτο πλήρης δακρύων... Ἄχ! Θεέ μου! Μήπως δυστύχημά τι συνέβη εἰς τὸν ἀγαπητόν μου ἀδελφόν; Θεέ μου, σῶσον ἀπὸ παντὸς κινδύνου τὸν Κάρλολον.... ὦ! πόσον ἦτον ἀπαίσιον τὸ χθεσινὸν ὄνειρον! Μήπως ὁ σκληρὸς θάνατος ὁ ἀνηλεὲς στερήσας με ἐνός ἀδελφοῦ καὶ δύο υἱῶν θέλει νὰ μὲ ἀφάρπασῃ καὶ τὴν τελευταίαν μου ἐλπίδα; Μήπως δὲν ἐκορέσθη εἰσέτι ἐκ τόσων θυμάτων; Μήπως, κακῆ μοῖρα! μὲ περιμένουσι νῆξ δαινοπαθήματα;... Ποσάκις ὁ ταλαίπωρος ἐπορεύθη καὶ ἐπότισα διὰ τῶν δακρύων μου τὰ ἄνηθ' ἀπερ' ἀνεψύσασαν ἐπὶ τῶν τριῶν τάφων (προβαίνει ἀριστεροσθεν).

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Handwritten notes and numbers at the bottom right of the page, including '560', '48', '80', and '72/80'.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

(*Ἡ Ἀδελφαίς εἰσέρχεται φέρονσα αὐτῷ ἐπιστολήν.*)

ΑΔΕΛΑΪΣ καὶ ΡΟΒΕΡΤΟΣ.

ΑΔΕΛ. Πάτερ, στρατιώτης ἀπεσταλμένος παρὰ τῆς Κυβερνήσεως μοι ἐνεχείρισε ταύτην τὴν ἐπιστολήν καὶ ἀνεχώρησε.

ΡΟΒ. Δῶσέ μὲ τὴν (*ἀναγινώσκων μὲ τρέμουσαν φωνήν*)
«Κύριε.

«Αἰσθάνομαι ἀνέφραστον λύπην ἀναγγέλλων Ἰμὴν μέγα διστύχη-
μα· ὁ ἀδελφός σας ἔπεσε γενναίως μαχόμενος ὑπὲρ πατρίδος. Τὸ ὄνομα
«τοῦ Καρόλου θέλει ἐπαυξήσει τὸ κλέος τῆς οἰκογενείας σας.— Ἐπ' ἐλ-
«πίδι ὅτι τοῦτο θέλει μετριάσει τὴν Οὐλίφιν σας, εἰμὶ ὁ Ἰμέτερος».

Α. Σ.

Ἴδεν ἡ πικρὰ ἀλήθεια τοῦ θνείρου!... Ἐλθέ, ἀγαπητὴ μου κόρη, ἔλθε
νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ, ἔλθε, διότι σὺ εἶσαι ἡ μόνη παρρηθία μου.

ΑΔΕΛ. Δύναμαι νὰ μάθω ἀγαπητέ μοι πάτερ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης
σας; μήπως συνέβη τίποτε εἰς τὸν θεῖόν μου;

ΡΟΒ. Ναι ἀγαπητὴ μου κόρη, ὁ θεῖός σου ἔπεσον ἀνδρείως μαχόμε-
νος ὑπὲρ πατρίδος. (*Συγχρόνως ἡ θύρα ἀνοίγεται βίαιως καὶ εἰσέρχεται ὁ Φραγκίσκος κρατῶν εἰς χεῖρας τὸ ὀμόλογον*).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ καὶ οἱ ἄλλοι.

ΦΡΑΓΚ. Εἶναι ἐδῶ ὁ κύριος Ροβέρτος Φαβρώ;

ΡΟΒ. Μάλιστα, τί ἀγαπάτε; Εἶμαι ἐγώ.

ΦΡΑΓΚ. Πλὴν νὰ ζητήσω τὴν ἀπόμισιν χρέους εἰς ἐμὲ ὀφειλομένου
ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Φαβρώ, ἀδελφοῦ σας. Εἶναι δι' ἐν ποσὸν 2,000
φράγκων (*ἐγχειρίζει εἰς αὐτὸν τὸ ὀμόλογον*).

ΡΟΒ. (*ἐξετάζων αὐτό*). Κύριε, τὸ ὄνομα τοῦ μακαρίτου ἀδελφοῦ
μου θέλει εἶναι εἰς ἐμὲ, καθ' ὅλον τὸν βίον, προσφιλές, καὶ θέλω πάν-
τοτε προσπαθῆσαι νὰ τὸ διατηρήσω σεβαστὸν ἐνώπιον τῆς κοινῆς γνώ-
μης· δὲν θέλω δὲ ἐπιτρέψαι νὰ ἐγερθῇ ἐκ μέρους οὐδενός, φωνὴ παραπό-
νου ἐπιβαρύνουσα τὴν μνήμην του. Θέλω πληρώσει οἰονδήποτε πραγ-
ματικόν τοῦ χρέους. (*Μετὰ τινα σκεπτικόν*). Πλὴν τοῦτο τὸ χρέος φαίνε-
ται μᾶλλον ἀπίθανον, πρώτον, διότι ὁ ἀδελφός μου δὲν μοι ἀνέφερε

καὶ κατακουρασμένος, δὲν βλέπω δὲ τὴν ὄραν, ἄμικτόν μεν ὀλίγον τι,
νὰ πλησιάσωμεν διὰ νὰ ἀναπαυθῶ ἀπὸ τοῦ κόπου τῆς ὁδοιπορίας.

ΑΔΕΛ. (Τηλαίποροι! Ὅποια συμφορὰ σας περιμένει!) (*ἐξέρχεται ἁ-
ριστοτέρωθεν*).

ΚΑΡ. (*Καθ' ἑαυτὸν καθήμενος καὶ πίνων τὸν ζυμὸν*). Παράδοξον!
ἡ κόρη αὕτη νὰ ἦναι τόσοσ οὐθραπὴ! Τρόποντι! Ν' ἀκούη πολὺ καλὰ,
καὶ νὰ μὴ δύνηται νὰ προσφέρῃ λέξι, εἶναι σκληρόν. Πλὴν νομίζω ὅτι ἡ
Οὐλίφιν τῆς νὰ προέρχεται ἀπὸ ἄλλην αἰτίαν. Δὲν ἐννοῶ διατίσιθηναι
τόσην συμπάθειαν πρὸς αὐτήν, καὶ ἐπεθύμουν, εἰ δυνατόν, νὰ τῇ ἐπι-
φέρω θεραπείαν. (*Ἡ Ἀδελφαίς περιφέρεται μετὰ πολλῆς προσοφύξεως
ὅπως παρατηρήσῃ τὰς παραπλεύρους θύρας, βεβαιουμένη δὲ ὅτι οὐδεὶς
τὴν βλέπει, ἐξέρχεται ἐν γραμματίῳ, τὸ ἐγχειρίζει τῷ Συναγματάρχῃ,
γεύει αὐτῷ νὰ τῷ ἀναγνώσῃ καὶ νὰ σιωπήσῃ, καὶ ἀναχωρεῖ κατεσπεν-
μένως δεξιόθεν*).

ΚΑΡ. (*Λαβὼν τὸ γραμματίον ἀναγινώσκει*). «Εὐρίσκεσθε μεταξὺ
»ληστών, οἵτινες ταύτην τὴν νύκτα θὰ σας θανατώσωσιν. Εἴθε νὰ σώ-
»σῃτε τὴν ἰδικὴν σας καὶ τὴν ἰδικὴν μου ζώην».

Ἐνδόμυχος ταραχὴ μὲ κυριεύει! Αἰσθάνομαι πληκτικὴν ἀπεθάρρυνσιν
περιεφρόνησα εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης τοῦς μεγαλύτερους κινδύνους
μ' ἀδιαφορίαν, ἀλλὰ τώρα δοκιμαζῶ τρόμον ἀνάξιον γενναίου στρατιώ-
του! Μήπως εἶναι ψευδὴς ἡ ἐπιστολὴ αὕτη; Ἄχ! Ναι!
Προδοσία εἶναι ἐν τῷ μέσῳ! Εἰς ποῖαν ἄβυσσον καταθυβίζομαι. . . .
Ἄλλ' ὄχι! εἰς τὴν ἀγγελικὴν ἐκείνην ψυχὴν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐμφω-
λεῖται τὸ ψεῦδος. (Τῷ Ἰωάννῃ χαμηλῇ τῇ φωνῇ). Ἡ ἐπιστολὴ, ἠξέσεις
τί περιέχει; Λέγει ὅτι ἐπέσαμεν εἰς καταγώγιον ληστών οἵτινες ταύτην
τὴν νύκτα θὰ μᾶς θυσιάσωσι!

ΙΩΑΝ. (*Ὁ Ἰωάννης μένει ἐμβρόντητος, ἐγείρομενος λέγει*) Ἄγιοι
τοῦ Παραδείσου!!!

ΚΑΡ. Πλὴν ἂς μὴ φανώμεν τόσοσ ἔντρομοί· μελανότι διατρέχωμεν
τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων, ἂς προσποιηθῶμεν ὅτι ὀμιλοῦμεν γελωντες,
διότι ἐάν ὁ αἰμοβόρος γέγων, ὅστις τώρα μᾶς παρατηρεῖ, μᾶς ἴδῃ κατη-
φεῖς καὶ οὐθραποῦ, ἐνδέχεται νὰ συλλαβῇ ὑπονοίας. (*Ὁ Ἰωάννης γε-
λῶν δυνατὰ*). Τόσοι πάλιν γέλωτες δὲν εἶναι ἀναγκαῖοι. . . . ἂς προσποιη-
σθῶμεν. . . . Ὑπαγε τώρα νὰ φέρῃς τὰ ὄπλα μου, πρόσσεξον ἐνταυτῷ νὰ
ἐπισκεφθῆς ὅλας τὰς γωνίας τοῦ οἴκου, καὶ προσπάθησον νὰ εὑρῇς ὄπλα
ἢ κλοπιμαῖα πράγματα. Παρατήρησον προσέτι ἂν ἦναι κινεῖς κερουμ-
μένους καὶ ἂν πρέπῃ νὰ φύγωμεν ἀμέσως. Ἐν τούτοις ἐγὼ θὰ προσπαθίσω
νὰ κρατήσω τὸν γέροντα καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφήσω νὰ σὲ κατασκοπεύσῃ,
(*Ὁ Ἰωάννης ἐξέρχεται ἐκ τῆς μεσαίας θύρας*).

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΚΑΡΟΛΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ, εἶτα ΙΩΑΝΝΗΣ.

ΓΕΩΡ. (Δεξιόθεν). Δυσχεροῦμαι διὰ τὴν μακρὰν ἀπουσίαν τοῦ υἱοῦ μου, ἐπιθυμῶ νὰ φθάσῃ διὰ νὰ διέλθῃτε μετ' αὐτοῦ ὥραν τινὰ ταύτης τῆς νυκτός. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, ἐγὼ σὰς ἠτοίμασα τὴν κλίνην σας καὶ συγχωρήσατε ἂν δὲν ἦναι ἀνάλογος πρὸς τὸν βαθμὸν σας.

ΚΑΡ. Εὐχαριστῶ. Εὐγνωμονῶ διὰ τὰς περιποιήσεις τὰς ὁποίας λαμβάνω. Ἡμεῖς ὅμως οἱ στρατιωτικοὶ πρέπει νὰ εὐχαριστούμεθα εἰς ὅλα. Συγχωρεῖτε νὰ σὰς ἐρωτήσω, συχνάζουσι πολλοὶ ὁδοιπόροι εἰς τοῦτο τὸ ξενοδοχεῖον;

ΓΕΩΡ. Ναι, ἡ ὥραία θέσις τοῦ δάσου, μολονότι κατὰ πρότην ὄψιν τρομερὰ, καὶ τὰ πρὸς ἀνατολὰς διαχυέστατα ὕδατα γοητεύουσι τοὺς περιηγητάς. Πλὴν συγχωρεῖτε, ὑπάγω τώρα νὰ ἐτοιμάσω τὴν κλίνην τοῦ υἱοῦ μου. (Καθ' ἣν στιγμήν αὐτὸς ἐξέρχεται ὁ Ἰωάννης εἰσέρχεται γέρον τὰ πιστόλια τοῦ Κυρίου του, τὰ ὁποῖα θέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης).

ΙΩΑΝ. Εἶδον τρομερὰς προπαρασκευὰς καὶ προσέχετε — ὑπάρχει ἐντὸς τοῦ σταύλου κλίνη ἀπομεμονωμένη πρὸς χρῆσιν, ὡς φαίνεται, τοῦ ἱπποκόμου. Τὴν ἐξήτησα μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ ὑπ' αὐτὴν εὐρίην καταρράκτην. Τὸν ἀνοίγω μετὰ τὸ ξίφος εἰς τοὺς ὀδόντας καὶ τὸ πιστόλιον εἰς τὰς χεῖρας. Βοηθούμενος ἀπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς πεπαλασμένου λύχνου, καταβαίνω δύο ἢ τρεῖς βαθμίδας καὶ βλέπω διάφορα φερόμενα, ἐκ τῶν ὁποίων τινὰ φέρουσιν ὅπας καθημαγμένας. Αἱ τρίχες τῆς κερφαλῆς μου ἠορσθώθησαν καὶ ἔδραμον εὐθὺς ἐδῶ. Βεβηχίως ἐπέσahren εἰς καταγώγιον κακούργων καὶ μόνον τὸ θάρρος καὶ τὰ ὄπλα δύνανται νὰ μὰς σώσωσι. Καὶ τώρα, Κύριε σὶδε, ποῦ ἔκρυψε τὴν κλεῖδα ἐκεῖνος ὁ γέροντ' ἃ τείχη εἶναι πολὺ ὑψηλὰ, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξέλθωμεν. Εὐτυχῶς ὅμως τώρα οὐδεὶς εἶναι κεκρυμμένος εἰς τὴν οἰκίαν.

ΚΑΡ. Δὲν πρέπει νὰ φοβώμεθα τοὺς κακούργους. Ἀκουσὸν νομίζω προτιμότερον νὰ ὠφεληθῶμεν τῆς εὐκαιρίας. Ἄς ἐκδιώσωμεν τὸν γέροντα νὰ μὰς δώσῃ τὸ κλεῖδιον ἀναβαίνωμεν τοὺς ἵππους μας καὶ φεύγωμεν δρομαίῳ.

ΓΕΩΡ. (Ἐσωθεν ἐρχόμενος θορυβῆ ἴν' ἀκοισθῆ).

ΚΑΡ. Ἄλλὰ σιωπῆ ἔρχεται. (πρὸς τὸν Γεώργιον) Ἐ! Κύριε, ἔλθετε ἐδῶ παρακαλῶ, θέλω νὰ σὰς εἶπω κάτι.

ΓΕΩΡ. Προστάξατε Κύριε. (Ἀκούονται τρία κτυπήματα εἰς τὴν μεσαίαν θύραν). ὦ! ἰδοὺ ἔφθασεν ὁ υἱός μου, συγχωρεῖτε πηγαίνω νὰ ἀνοίξω. (Ὁ Γεώργιος ἀνοίγει καὶ εἰσέρχεται ὁ Φραγκίσκος).

ΚΑΡ. (καθ' ἑαυτόν). Φεῦ! πόσον ἡ ἀδικος τύχη μὲ περιέπλεξε μὲ τοῦτους τοὺς κακούργους. (Ὁ Ἰωάννης λαμβάνει πινάκιον τι ἀπὸ τῆς ἐκ δεξιῶν τραπέζης, κάθηται παρὰ τῆ ἐξ ἀριστερῶν καὶ τρώγει).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΓΕΩΡ. Φραγκίσκε, οὗτος ὁ Κύριος μὲ τὸν ἀκόλουθόν του, (γεῖων τὸν Ἰωάννην), μὲ μεγάλην μας εὐχαρίστησιν, θὰ διακυβερεύσωσιν ἐδῶ, σοὶ τοὺς συνιστῶ — ἐν τούτοις ἐγὼ πηγαίνω νὰ ἐτοιμάσω τινὰ ἀναγκαῖα πράγματα εἰς τοὺς ὁδοιπόρους. (λαμβάνει ἐν κηροπήγειον ἐκ τῆς τραπέζης καὶ ἀπέρχεται δεξιόθεν).

ΦΡΑΓ. Πρόσκυνῶ Κύριε, λυποῦμαι ὅτι ἐβράδυνα καὶ θὰ διήλθατε ὥρας μονοτόνους.

ΚΑΡ. Ὅχι, διότι ὁ πατήρ σας μὰς περιποιήθη. Ἀπεπλανήθημεν εἰς τὸ δάσος καὶ κατεφύγομεν ἐδῶ.

ΦΡΑΓ. Εἶπθε στρατιωτικὸς Κύριε;

ΚΑΡ. Μάλιστα, ἔχω τὸν βαθμὸν Συνταγματάρχου τῶν Οὐσσάρων καὶ ἐπανέρχομαι ἐκ τῆς κατὰ τῶν Ρώσων ἐκστρατείας, ὅπου, βαρῶς πληγωθεὶς εἰς ἔφροδόν τινα, ἔπεσον, καὶ οἱ στρατιῶταί μου νομίσαντές με νεκρὸν, ἀνεχώρησαν. Ἀκολούθως ἐν τάγμα Κοζάκων, ἐλθὼν νὰ παραλάβῃ τοὺς τετραυματισμένους καὶ ἐνταφιάσῃ τοὺς περνευμένους, μὲ συνέλαβε καὶ μ' ἀπέσειλεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς Πετροπόλεως, ὅπου ἰαθεὶς, μετηνέχθην εἰς Σιβυρίαν, διαμείνας ἐκεῖσε ἐπὶ δύο ἔτη· εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν τέλος τῶν αἰχμαλώτων ἠλευθερώθη. (Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἀνοίγεται ἡ κατὰ δεξιῶν θύρα καὶ φαίνεται ὁ Γεώργιος ὅστις προσκαλεῖ διὰ μυστικοῦ νεύματος τὸν υἱὸν του Φραγκίσκον, οὗτος δὲ, εὐρισκόμενος κατὰ πρόσωπον τῆς δεξιᾶς θύρας, βλέπει τὸ νεῦμα, συγχρότως ὁ Κάρολος, τὰ ρῶτα ἔχων ἐστραμμένα κατὰ δεξιῶν, δὲν βλέπει μὲν τὸν γέροντα Γεώργιον, ἀλλ' ἀτερίζων κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τὸν κατὰ μέτωπον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θερμιάστρας ἀνηρητημένον καθρέπτην, ἐν ᾧ ἀντανάκτῃ τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος, παρατηρεῖ τὸ νεῦμά του καὶ μένει ἐκπληκτός).

ΦΡΑΓ. Μὲ συγχωρεῖτε πηγαίνω, δι' ὀλίγα λεπτὰ, νὰ βοηθήσω τὸν γηραιὸν πατέρα μου εἰς τὴν προτοιμασίαν τοῦ δωματίου σας καὶ ἐπιστρέφω ἀμέσως. (Ἀπέρχεται δεξιόθεν).

ΚΑΡ. Ἰωάννη, δὲν ὑπάρχει πλέον ἀμφιβολία· τὸ γραμματίον αὐτῆς τῆς νέας μὰς ἀπεκάλυψεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Ἐγὼ ὁ ἴδιος, εἶδον, ἰδίῳις ὄμμασι, δι' ἐκεῖνου τοῦ καθρέπτου, τὸν γέροντα, ὅστις, ἐξελθὼν

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

σιωπηλῶς ἀπ' αὐτῆς τῆς θύρας, προσεκάλεσε διὰ μυστικοῦ νεύματος τὸν υἱὸν τοῦ. Ὡ! τώρα πλέον εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἐπέσαμεν εἰς φωλεὰν ληστών.

ΙΩΑΝ. Λοιπὸν, Συναγματοῦρχα μου, νὰ λάβωμεν τὰ μέτρα μας, διότι πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς μας.

ΚΑΡ. Ναι· κατὰ πρόωτον, ἄς πληροφορηθῶμεν ποῖον εἶναι τὸ δωμάτιον εἰς τὸ ὁποῖον θὰ θέσωμεν τὰ πράγματά μας. Ἀκολουθῶς, εἰπέ ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ κοιμηθῆς, καὶ ὕπαγε εἰς τὸν κοιτῶνά σου, πλὴν, πρόσεχε μὴ σὲ καταλάβῃ ὁ ὕπνος— ἅμα δὲ νοήσης ὅτι καὶ ἐγὼ κατεκλίθην καὶ ἀκούσης τὰ πάντα ἤσυχα, ἔλθε μὲ τὴν σπάθην καὶ τὰ πιστόλιά σου. (Ὁ Ἰωάννης ἀπέρχεται ἀριστερόθεν, ὁ Φραγκῆσκος εἰσερχόμενος δεξιόθεν παρατηρεῖ τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης πιστόλια τοῦ Καρόλου ὅστις τῷ λέγει.) Τὰ ὄπλα μου σὰς ἀρέσκουν.

ΦΡΑΓ. Ὡ! τρώτον ἀξιόλογα, ἂν ἀγαπᾶται τὰ ἀφίνετε ὅπως σὰς τὰ καθαρῶς, διότι εἶναι βεβρεγμένα.

ΚΑΡ. Εὐχαριστῶ. Αὐριον τὸ πρῶτὸν θέλωμεν τὰ καθαρῶς· τὴν νύκτα δὲν ἐπιθυμῶ τοιαύτας ἐργασίας.

ΦΡΑΓ. Πολὺ καλὰ Κύριε, σὰς εὐχομαι νὰ κοιμηθῆτε ἤσυχα.

ΚΑΡ. Ναι, διότι εἶμαι καταβεβλημένος ἐκ τοῦ κόπου καὶ ἔχω ἀνάγκη ἀναπαύσεως. (Ὁ Φραγκῆσκος κάμνει ὀλίγα βραδέα βήματα, εἶτα λέγει ἀπορῶν).

ΦΡΑΓ. Πλὴν παρατηρῶ ὅτι μόνον ὕδωρ ἐπίετε εἰς τὸν δεῖπνόν σας· πόσον ἀμελής εἶναι ὁ γέρον πατήρ μου· βεβαίως ἐλησμόνησε, καὶ δὲν ἔφερεν οἶνον· ἄς διορθωθῇ τὸ σφάλμα— φέρω ἀμέσως ἀπὸ τὸ ὑπόγειον ἐξαιρετὸν οἶνον (ἐξέρχεται).

ΚΑΡ. Τί νὰ μηχανεύητε; Μήπως θὰ μὲ ποτίσῃ ναρκωτικὸν ἢ δηλητηριον;— Ἄς προσέχωμεν.

ΦΡΑΓ. (Εἰσερχόμενος βιαίως). Τρέξατε ἀμέσως, Κύριε, παρακαλῶ, βοηθήσατε· ὁ δυστυχὴς πατήρ μου ἐνῶ μοὶ ἔφεγγεν, ἐκρημίσθη ἀπὸ τὴν κλίμακα εἰς τὸ ὑπόγειον, ἔπεσε καὶ ὁ λύχνος, καὶ ἀγνοῶ ἂν ζῆ· βοηθήσατέ με παρακλιῶ νὰ τὸν φέρωμεν εἰς τὴν κλίνην.

ΚΑΡ. Ἔρχομαι ἀμέσως, λάβετε τὸν λύχνον καὶ προπορεύθητε (ἐξέρχονται).

ΦΡΑΓ. (Ἔσωθεν). Παρατηρήσατε ἐκεῖ κάτω πῶς ὁ δυστυχὴς κεῖται ἐξηπλωμένος· μήπως ἐφονεύθη ὁ ταλαίπωρος;

ΚΑΡ. (Ὡσαύτως). Πηγαίνετε ἐμπρὸς, καλὲ φίλε, καὶ φροντίσατε μὴ σβεσθῇ τὸ φῶς (ἀκούεται μέγας κρότος). Ὅποιος σκάπτει λάκκον δι' ἄλλον, ἐντὸς αὐτοῦ ἐμπίπτει ὁ ἑαυτοῦ. (Ὁ Καρόλος εἰσερχεται ξιφῆρος).

ΚΑΡ. Ἰωάννη, Ἰωάννη. (Ὁ Ἰωάννης παρουσιάζεται ἀριστερόθεν με σπάθην καὶ πιστόλιον.) Ἀνάγκη τῶν ὄπλων μας δὲν ἔχομεν, διότι οἱ φίλοι ἐπαγηδεύθησαν μόνον τῶν τοῦς ἔκλεισα καὶ τοῦς δύο εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ τώρα εἴμεθα κύριοι τῆς οἰκίας.

ΙΩΑΝ. Καλὰ τὴν καταφέραμεν τῇ ἀληθείᾳ· ἐγὼ ἐν τούτοις μὴ βλέπων οὐδέν, ἠγέρθην τῆς κλίνης σιγᾶ, σιγᾶ, καὶ ἐρευνήσας εἰς τὸ μαγειρεῖον εὗρον τὴν κλεῖδα τῆς θύρας ὑπὸ χύτραν ἀνεστραμμένην. Κύριε Συναγματοῦρχα, τώρα πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν ἐπιμελῶς ὅλα τὰ μέρη τῆς οἰκίας διὰ νὰ ὑπερασπισθῶμεν ἐν ἀνάγκῃ.

ΑΔΕΛ. (Ἔσωθεν). (Παντοδύναμε, σῶσόν με τὴν ἀθλίαν!)

ΙΩΑΝ. Φωνὴ γυναικός; Ἰ Συναγματοῦρχα, ἀνοίξατε ἐκεῖ (δεικνύων τὴν δευτέραν κατὰ δεξιὰν θύραν). Ὁ Καρόλος ἀνοίγει τὴν δεξιὰν θύραν καὶ μετ' ἐκπλήξεως λέγει πρὸς τὴν ἐξερχομένην Ἀδελαΐδα).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Οἱ αὐτοὶ καὶ ΑΔΕΛΑΪΣ.

ΚΑΡ. Εἰσθε σὰς Ἄννα; Σεῖς ὁμιλεῖτε! Δὲν εἰσθε λοιπὸν ἄλλος;

ΑΔΕΛ. Ὁχι· Κύριε, δὲν εἶμαι ἄλλος. Πλὴν οὗτοι οἱ κακούργοι, δολοφονήσαντες πλούσιόν τινα ἔμπορον, μὲ ἠπειλῆσαν μὲ θάνατον ἂν δὲν προσποιηθῶ τὴν ἄφρων ἔμπροσθεν τῶν ζένων.

ΚΑΡ. Ἔχετε θάρρος.—Εἰς τὸ ἐξῆς, οὔτε ὁ ζηνόδοχος, οὔτε ὁ γέρον, δύνανται νὰ σὰς κακοποιήσωσι....

ΑΔΕΛ. Δὲν ἐννοῶ....

ΚΑΡ. Τώρα εὐρίσκονται ἀμφότεροι κελεισμένοι ἐντὸς τοῦ ὑπογείου καὶ θέλουσι τιμωρηθῆ δεόντως· ἀλλὰ διηγηθῆτέ μοι, ποῖα κακὴ τύχη σὰς ἔρριψεν εἰς ταύτην τὴν ληστρικὴν οἰκίαν;

ΑΔΕΛ. Θέλω σὰς εὐχαριστήσαι, Κύριε, ἀλλὰ δὲν εἰσθε ἀκόμη ἀσφαλής. Τὸ δάσος εἶναι πλήρες ληστών· ἡ συμμορία τῶν σύγκειται ἐξ εἰκοσιν ἀτόμων, ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔλθωσιν ἐδῶ καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ σωθῆτε.

ΚΑΡ. Φρίκη! Ἰωάννη, περιεπλήχθημεν εἰς δεινὸν κίνδυνον. (Τῇ Ἀδελαΐδι). Ἐκτὸς τῆς θύρας ὑπάρχει ἄλλη εἴσοδος;

ΑΔΕΛ. Ὅλα τὰ παράθυρα ἔχουσιν ἰσχυρὰς κινγκίδας. Εἰς ἐν μέρος τῆς οἰκίας εἶναι μικρὸς φεγγίτης· ὅταν οἱ κακούργοι ἔρχονται, ὁ γέρον στείλει λυγρὸν εἰς τὸν φεγγίτην πρὸς εὐκαλίαν τῶν αὐτοῦ δὲ ἅμα φθά-

σωσι, κρούωσι τρίς τὴν θύραν καὶ εἰσερχόμενοι κάθηνται εἰς τὴν τράπεζαν ἐν κραιπάλῃ, ἀκολούθως κοιμῶνται, ἐτοιμαζόμενοι, τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν, διὰ νέας ληστείας.

ΚΑΡ. Εὐχαριστῶ πολὺ, καλὸν κοράσιον· λάβετε τώρα τὴν καλοσύνην νὰ εἰσέλθητε εἰς τὸ δωμάτιόν σας καὶ ἐλπίζω νὰ σᾶς ἐλευθερώσω ἀπὸ τοῦτο τὸ καταγώγιον. (*Ἡ Ἀδελαΐδα ἀπέρχεται δεξιόθεν ἐκ τῆς δευτέρας θύρας*). Ἰωάννη, ἄς ἐτοιμασθῶμεν, ἡ θέσις εἶναι δεινὴ καὶ πολλῷ μᾶλλον ἀν' ἔλθωσιν ὅλοι ὁμοῦ. Ἄς ἔχωμεν ἐλπίδα εἰς τὸν Παντοδύναμον Θεὸν, καὶ αὐτὸς θέλει μᾶς βοηθήσει· θάρρος λοιπόν. Ὑπαγε νὰ ἴδῃς ἀν τὸ φῶς ἀνάπηρ εἰς τὸν φεγγίτην.

ΙΩΑΝ. Μείνατε ἤσυχος, Συνταγματάρχα μου, τώρα ὅτε εἴμεθα κύριοι τοῦ πεδίου τῆς μάχης θ' ἀναπτύξω ὅλην τὴν γενναιότητά μου. (*Ἀπέρχεται ἐκ τῆς μεσαίας θύρας ἀνασπῶν τὸ ξιφὸς του*).

ΚΑΡ. (*μόνος*). Ὅποιον τρομερὸν συμβάν!... Ἀγαθὴ τύχη! ὅτι ὑπῆρχεν ἐνταῦθα ἡ ἀθῶα ἐκείνη κόρη, ἀτυχεὲς θῦμα αὐτῶν τῶν κακούργων, ἄλλως, ἡ ζωὴ μου, τὴν νύκτα ταύτην, θὰ διέτρεχε τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων. Ναι, μεγάλην ὀφείλω πρὸς αὐτὴν εὐγνωμοσύνην, καὶ πρέπει ἀπέναντι τῆς θυσίας καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς μου, νὰ τὴν διασώσω καὶ νὰ τὴν ἀφαρπάσω ἐκ τῶν ἐνδύχων τῶν ἀνθρωπομόρφων τούτων θηρίων.

ΙΩΑΝ. (*ἔσωθεν τῆς μεσαίας θύρας*). Συνταγματάρχα, συνταγματάρχα (*εἰσέρχεται*). Μὰ τὴν ἀλήθειαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ κακούργοι εἶναι ἀκριβέστατοι εἰς τὰ ἔργα των· πρὶν ἀκόμη πέσωσιν εἰς τὴν παγίδα τὴν ὅποιαν δι' ἡμᾶς ἔστησαν, ἐφρόντισαν ν' ἀνανεώσωσι τὸ ἔλαιον εἰς τὸν λύχνον, ὁ ὁποῖος τοσαύτην λάμψιν ἐκπέμπει, ὥστε εὐκόλως δυναμέθα νὰ διακρίνωμεν τὸν ἀριθμὸν των, ἅμα πλησιάσωσιν.

ΚΑΡ. Πολὺ καλὰ· ἄς τοποθετηθῶμεν καλῶς ὤπλισμένοι· λάβε ἀκόμη αὐτὰ τὰ σχοινία διότι ἐλπίζω νὰ δέσωμεν τοὺς κακούργους. (*Συγχρότως ἀκούονται τρία κτυπήματα εἰς τὴν μεσαίαν θύραν· ὁ Ἰωάννης ἀπέρχεται ἀριστερόθεν πρὸς στιγμὴν καὶ ἐπατέρχεται λέγων ταπεινῇ τῇ φωνῇ τῷ Καρόλῳ*).

ΙΩΑΝ. Εἶναι μόνον δύο.

ΚΑΡ. Θεὲ μου! Δός μου τὴν ἰσχὺν νὰ καταβάλλω τοὺς ἀχρεῖους κακούργους, καὶ νὰ σώσω τὴν πτωχὴν ἐκείνην κόρην! (*ταπεινῇ τῇ φωνῇ τῷ Ἰωάννῃ*) Ἄνοιξον τὴν θύραν καὶ κρύφθητι ὀπισθεν τοῦ θυροφύλλου· ἐγὼ συλλαμβάνω τὸν πρῶτον, σὺ δὲ φρόντισον περὶ τοῦ δευτέρου. (*Ὁ Ἰωάννης ἐκτελεῖ τὰ πάντα· ὁ Κάρολος καὶ ὁ Ἰωάννης τοποθετοῦνται· ὁ Ἰωάννης ἀνοίγει τὴν θύραν, ὁ Κάρολος συλλαμβάνει τὸν πρῶτον ληστὴν, καὶ φέρει τὸ πιστόλιον εἰς τὸ στήθος του, ὁ δὲ Ἰωάννης πρᾶνται τὸ αὐτὸ εἰς τὸν ἄλλον*). Πικραδοθῆτε, ἡ θάνατος!

ΛΗΣΤ. Μὴ μᾶς φονεύσητε καὶ πικραδοθῆτε. (*Ὁ Ἰωάν. κλείει τὴν θύραν, δέει τοὺς ληστές καὶ τοὺς ἀφαιρεῖ τὰ ὄπλα*).

ΚΑΡ. Ἄν κινήθητε, ἡ λέξις προφέρητε, σᾶς φονεύω. (*Ὁ Ἰωάν. τοὺς ὠθεῖ ἀριστερῶς*).

ΙΩΑΝ. (*τῷ Καρ.*) Πρέπει νὰ φύγωμεν ἀπὸ τοῦτον τὸν ληστρικὸν οἶκον, ἄλλως, εἴμεθα διὰ τὴν αἰώνιον ζωὴν.

ΚΑΡ. Ὅχι, μὴ νομίζης ὅτι ἀπηλλάγημεν παντὸς κινδύνου· συμμορία ἐξ εἴκοσι ληστῶν περιτρέχει τὸ δάσος. Εἶναι εὐκόλον σφαιρα σπλου, διευθυνομένη ἐκ τῶν πυκνῶν χαμοκλάδων, νὰ μᾶς φονεύσῃ— ἀνάγκη λοιπόν νὰ συσκεφθῶμεν τίνι τρόπῳ πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν. (*Ἀκούεται ἤχος σάλπιγγος*).

ΙΩΑΝ. Τί εἶναι αὐτό;

ΚΑΡ. Ὑπαγε νὰ ἴδῃς καὶ ἐγὼ μόνος φυλάττω αὐτοῦ. (*Ὁ Ἰωάννης ἀπέρχεται*).

ΙΩΑΝ. (*ἔσωθεν*). Συνταγματάρχα, καλὰ, κἀλλιστα εἰδήσεις· δὲν εἶναι κακούργοι, εἶναι ἰδιόκοι μας, εἶναι Οὐσσαροὶ. (*Ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ εἰσέρχεται ὁ Λοχαγὸς τῶν Οὐσσαρῶν*).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Οἱ αὐτοί, ΛΟΧΑΓΟΣ, εἶτα ΑΔΕΛΑΪΣ.

ΛΟΧ. Εἴμεθα, Συνταγματάρχα, πολὺ ἀνήσυχοι. Γνωρίζομεν πόσον εἴσθε αὐστηρὸς εἰς τὴν στρατιωτικὴν πειθαρχίαν, καὶ βλέποντες ὅτι παρήλθεν ἡ προσδιορισμένη ὥρα, ἐφοβήθημεν μήπως σᾶς συνέλαβον λησταί, διότι εἶναι πολλοὶ εἰς τοῦτο τὸ μέρος· λαβόντες δὲ τὴν ἄδειαν παρὰ τοῦ Στρατηγοῦ, περιήλθομεν μετὰ φώτων ὅλον τὸ δάσος, μέχρις οὐ ἀνακαλύψαντες τὰ ἔχνη δύο ἵππων, ὠδηγήθημεν ὑπ' αὐτῶν ἐνταῦθα, ἔνθα, θεῖα χάριτι, σᾶς ἀνεύρομεν.

ΙΩΑΝ. Τώρα ἐννοῶ διατί οἱ λοιποὶ λησταὶ δὲν ἤλθον, εἶδον τὰ φῶτα καὶ ἐφοβήθησαν.

ΚΑΡ. (*τῷ Λοχαγῷ*). Ἐχω πολλὰ νὰ σοὶ διηγηθῶ, ἐν τούτοις, λάβε ἀκριβῶς τὰ μέτρα σου· θέτε φύλακας εἰς τὴν οἰκίαν, παράλαβε τοὺς ληστὰς καὶ ἄλλους δύο οἵτινες εὐρίσκονται εἰς τὸ ὑπόγειον—καὶ ἐνεργήσον ἀκριβῆ ἔρευναν, διότι ἐνταῦθα, καὶ ἄπειρα κλοπιμαῖα πράγματα ὑπάρχουσιν καὶ πολλὰ τρομερὰ κακουργήματα θέλομεν ἀνακαλύψαι. Εἰς τὸ ὑπόγειον εἶναι κεκλεισμένος ὁ ξενοδόχος καὶ ὁ πατήρ του. (*Εἰς τὴν μεσαίαν θύραν παρῳαίζονται δύο στρατιῶται Οὐσσαροὶ μετὰ φωνῆς· ὁ Ἰωάννης εἰσέρχεται εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶναι οἱ λησταὶ καὶ λέ-*

ΙΩΑΝ. Ἐμπρός, ἀρχοῦδες. (Οἱ λησται συλλαμβάνονται παρὰ τῶν στρατιωτῶν, ὁ δὲ Κάρ. διευθύνεται πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ὀδηγεῖ ἔξω τὴν Ἀδελαΐδα).

ΚΑΡ. Εἶπέ μοι τώρα, ἀγκυπητή μου κόρη, πῶς εὑρίσκεσαι μὲ τοὺς αἰμοδόρους τούτους ληστές; Διότι ἀδυνατῶ νὰ πιστεῦσω ὅτι αὐτὸς ὁ κακουργὸς γέρων εἶναι πάππος σου.

ΑΔΕΛ. Ἐγὼ δὲν ὀνομάζομαι Ἄννα, ἀλλ' Ἀδελαΐς... λησται μ' ἤρπασαν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς μου ὅστις ὀνομάζεται Ῥοβέρτος Φαβρὼ ἐνῶ.....

ΚΑΡ. (μετὰ μεγάλης ζωηρότητος). Ἀδελαΐς! Ῥοβέρτος Φαβρὼ!... Τί λέγεις! Σὺ λοιπὸν εἶσαι ἡ ἀνεψιά μου;

ΙΩΑΝ. (καθ' ἑαυτὸν). Ἀνεψιά του!!

ΚΑΡ. (γορυπέτει). Θεέ μου! Σὲ δοξάζω, σὺ ἐλύτρωσας ἐμὲ καὶ αὐτήν. (Εἰκὼν ἀνάλογος).

(Πίπτει ἡ ἀδελτα).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Β'. ΠΡΑΞΕΩΣ.

Σὺν μου. Λεδοξασθε

Ἐμὲ μὲν οὐ δοξάζετε ἀλλ' ἐμὲ μόνον

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΙΤΗ.

Πλατεία ἐν ἣ μακρὰν γαίρονται μικρὰ οἰκίαι καὶ διάφορα δένδρα Δεξιόθεν, πρὸς τὸ προσκλήριον μᾶλλον, οἰκία τοῦ Ῥοβέρτου. Πλησιάζει ἡ ρύξ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ μόνος.

ΡΟΒ. ("Ερχεται ἀριστερόθεν" πορεύεται βραδέει βήμασι πρὸς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του, φθάσας δὲ, σταματᾷ ὡσεὶ μεταμεληθεὶς τὰ εἰσέλθῃ). Ὅποια σκληρὰ ἀποθάρρυνσις! Αἱ δυνάμεις μου μ' ἐγκαταλείπουσιν καὶ δὲν δύναμαι νὰ εἰσέλθω! Ἡ οἰκία μου αὕτη ἔρημος πλέον δι' ἐμέ. (Βραχεῖα παύσις). Ἀπὸ τῆς ἀπαισίας ἐκείνης στιγμῆς, καθ' ἣν δολίως μοὶ ἀπήχθη ἡ κόρη μου, οὐδεμίαν ἐν τῇ οἰκίᾳ μου εὑρίσκω ἡσυχίαν, οὐδεμίαν ἀνάπαυσιν! Καὶ ἐν τούτοις, μέχρι τοῦδε, μοὶ εἶναι ἄγνωστον ποῦ νὰ εὑρίσκητε καὶ ἂν ζῆ εἰσέτι!... Ἡ ὑπόνοια αὕτη κατασπαράττει τὴν καρδίαν μου καὶ αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν ἡμέραν παρ' ἡμέραν πλησιάζοντα πρὸς τὸν τάφον! Ἄχ! Ναί! ἀφοῦ ἀπόλεσα ἕνα πρὸς ἕνα ἀδελφοῦς καὶ τέκνα, ἡ ζωὴ τώρα πλέον μοὶ εἶναι ἀνυπόφορον βῆρος! Ἄς ἔλθῃ λοιπὸν ὁ θάνατος, ἄς σπεύσῃ... τὸν περιμένω ὡς γλυκὸν εὐεργέτημα τῆς θείας Προνοίας, ὡς ἀνακούφισιν τῶν παθημάτων μου! (Προχωρῶν πρὸς ἀριστερὰν, μένει βεβηθισμένος εἰς ἀλγεινὰς σκέψεις ἐν τούτοις ἀνοίγεται ἡ θύρα τῆς οἰκίας του καὶ ἐξέρχονται ὁ Κάρολος καὶ ἡ Ἀδελαΐς, μένουσι δὲ ὀπισθεν καὶ πλησίον ὁ εἰς τοῦ ἀλλοῦ).

ΚΑΡ. (Ἰδοῦ τον, Ἀδελαΐς πόσον κατατῆκεται ἐκ τῆς ὀδύνης! Σὺ ἐν τούτοις μὴ προχωρήσῃς· μείνε ἐδῶ ὀπισθεν μέχρις οὗ τὸν προετοιμάσω νὰ σὲ ἰδῇ).

ΑΔΕΛ. ("Α! Ναί! Προσπάθησον, ἀγκυπητέ μοι θεε, ἵνα μὴ ἡ εὐφροσύνη, πλὴν αἰφνίδιος εἰδήσις, τῷ ἀποβῇ ὀλεθρία).

ΚΑΡ. ("Αφες εἰς ἐμὲ τὴν φροντίδα).

ΡΟΒ. (Ἀναλαμβάνων ἐκ τοῦ ληθάργου του). Ἄς εἰσέλθω λοιπὸν! Ἀφ' οὗ δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἐλπίς, ἔρημος ἄς εἰσέλθω εἰς τὴν ἔρημον στέγην μου. Ἐμπρός. Θάρρει, δυστυχεῖ γέρων, ὑπάγε νὰ κλεισθῇς ζῶν εἰς τὸν τάφον σου. (Διευθύνεται ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν οἰκίαν).

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΚΑΡ. (Παρουσιαζόμενος ἐνώπιόν του). Στήθι, Ῥοβέρτε!

ΡΟΒ. Τίς εἶσαι; Τί θέλεις;....

ΚΑΡ. Ἄχ! Ῥοβέρτε! Λοιπὸν δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις;....

ΡΟΒ. Ποῖον βλέπω!... Θεέ μου! μήπως ἀπατώμαι; (Ἀτερίζων αὐτόν). Ἄχ!... Ὅχι!... Σὲ ἀναγνωρίζω, εἶσαι ὁ ἀδελφός μου ὁ Κάρολος... ἔλθε, ἔλθε εἰς τὰς ἀγκάλας μου. (Ἐραγκαλλίζονται. Βραχεῖα παύσις).

ΚΑΡ. Ναι, εἶμαι ὁ ἀδελφός σου, ὁ Κάρολος, ὅστις, καί τοι ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη ἀπὼν, διετήρησα πάντοτε ζωτράν τὴν μνήμην σου καὶ τῆς φιλάτης θυγατρὸς σου Ἀδελαΐδος.

ΡΟΒ. Ἄχ! Κάρολε, ποῖον ὄνομα ἐξῆλθε τῶν χειλέων σου!... διατί κατασπαρττεῖς τὴν καρδίαν μου;

ΚΑΡ. Τί λέγεις ἀδελφέ!... διατί τόσον ταραττεσαι;

ΡΟΒ. Κάρολε, ἐκ τῶν χειλέων σου μὴ ἐξέλη πάποτε τὸ ὄνομα τῆς;... ἐκείνης!... αὕτη μοι ἠρπάγη δολίως.

ΚΑΡ. Καὶ δὲν ἠδυνήθης νὰ μάθης τί περὶ αὐτῆς;

ΡΟΒ. Ἄπασαι αἱ προσπάθειάί μου, ἵνα ἀνακκλύψω ποῦ εὐρίσκεται, ἀπέβησαν μάταιαι, τώρα δὲ, ἀπώλεσα πλέον πᾶσαν ἐλπίδα νὰ τὴν ἐπανίδω.

ΚΑΡ. Ῥοβέρτε, ἀδελφέ μου, μὴ ἀπελπίζησαι, θάρρει! ὁ Θεὸς ὅστις ἠδόκησε νὰ σοὶ ἀποδώσῃ ἀδελφὸν, ὃν ἐνόμιζες τεθνεῶτα, δύναται νὰ σοὶ ἀποδώσῃ καὶ τὴν περιπόθητον κόρην σου, τὴν προσφιῆ μου ἀνεψιά. Μάθε ἐντούτοις ὅτι ἡ θυγάτηρ σου ζῆ.

ΡΟΒ. (Μὲ δόξαμιν). Ζῆ! Πῶς τὸ ἠξέυρεις; (Συνερχόμενος). Κάρολε, τί λέγεις! Ἄχ!... θέλεις νὰ μὲ ἀπατήσης... ἀλλὰ δὲν ἐλεεῖσαι τοῦλάχιστον τὸ πένθος γηραλαίου πατρός;!...

ΚΑΡ. Ῥοβέρτε! Σοὶ ὁμνῶ εἰς ὅ,τι ἰερώτερον ἔχω, ὅτι ἡ θυγάτηρ σου ζῆ, παρὰ σοῦ δ' ἐξχετᾶται νὰ σοὶ ἀποδοθῆ διὰ παντός.

ΡΟΒ. Νὰ μοὶ ἀποδοθῆ διὰ παντός!... ἡ θυγάτηρ μου!... ἡ περιπόθητος Ἀδελαΐς μου!... εἰπέ εὐθὺς, Κάρολε, εἰπέ μοι, τί πρέπει νὰ πράξω; Εἶμαι ἀποφασισμένος καὶ τὴν παρουσίαν μου ὄλην, καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν, νὰ θυσιάσω διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν αὐτῆς.

ΚΑΡ. Δὲν πρόκειται περὶ τούτου. (Λαμβάνει αὐτόν τῆς χειρὸς καὶ τοῦ λέγει ἠσύχως). Ῥοβέρτε, μοὶ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ ἔχῃς ἀρεκτὴν δύναμιν ἵνα ἀνθῆξῃς εἰς τὴν χαροποιὰν συγκίνησιν τοῦ νὰ ἐπανίδῃς τὴν προσφιῆ σου κόρην;

ΡΟΒ. Ναι, Κάρολε, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι. Ἡ μόνη ἐλπίς τοῦ νὰ τὴν ἐπανίδω, μὲ ἐξωγοήθησεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε αἰσθάνομαι τὰ καταβεβλημένα μέλη τοῦ σώματός μου ἀνακαθάνοντα τώρα νέαν δύναμιν καὶ ζωὴν.

ΛΔΕΛ. Ἄχ! Πάτερ μου! Ἴδου ἡ θυγάτηρ σου. (Προσερχομένη ἀριστερόθεν τοῦ πατρός τῆς, γοροπτεῖ).

ΡΟΒ. Σὺ!... Ἀδελαΐς μου!... Θύγατερ!... (Ἐνῶ θέλει νὰ τὴν ἐραγκαλισθῆ, εἴ ἐκλείπουσιν αἱ δυνάμεις ὁ Κάρολος καὶ ἡ Ἀδελαΐς τὸν ὑποστηρίζουσιν).

ΚΑΡ. Ἐχε θάρρος, Ῥοβέρτε! μὴ δειλιάσῃς τὴν κόρην σου, ἰδοὺ αὕτη, εἶναι ὑγιὴς καὶ σῶα, δέξου τὴν εἰς τὰς ἀγκάλας σου.

ΡΟΒ. (ἀναλαμβάνων). Ἄχ!... ναί... ναί... ἐδῶ... ἐδῶ... εἰς τὰς ἀγκάλας μου!... (Βραχεῖα παύσις. Εἰκὼν ἀνάλογος). Ἄλλ' εἰπέ μοι, ποῦ ἦσο ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον;

ΛΔΕΛ. Ἄχ! πάτερ μου! πάντοτε μὲ τοῦς ληστιάς.

ΡΟΒ. Δίκαιε Θεέ! οἱ ληστὰί!...

ΚΑΡ. Μὴ πτοήσῃς, Ῥοβέρτε! ἡ θυγάτηρ σου, καί τοι ἐν τῷ μέσῳ τῶν ληστῶν, χάριτι θεῖα, διετηρήθη ἀγνή.

ΡΟΒ. Ἀλλὰ πῶς; — Διηγῆθητι λοιπὸν τί σὲ ἠκολούθησε.

ΛΔΕΛ. Ἐνθυμείσθε, πάτερ, ἐκείνην τὴν νύκτα καθ' ἣν ἄνθρωπός τις εἰσῆλθεν ἐν τῇ οἰκίᾳ μας μὲ πλαστὸν ὀμόλογον ἔκτοτε ἤρχισεν ἡ σειρά τῶν δυστυχιῶν μου ἐνῶ ἐκείνος σὰς ἀπησχόλει, ἄλλος, τρομερὸς τὴν ὄψιν, μὲ ἤρπασεν, ἔφραξε τὸ στόμα μου καὶ διὰ τῆς βίβας μ' ἔσυρεν εἰς πυκνότατον δάσος ἐκ τοῦ ὁποίου, τῆ βοηθεία καὶ ἐτέρου ληστοῦ, μὲ ὠδήγησαν εἰς τὸ καταγώγιόν των ἐντὸς ὀχλήματος ἐν ᾧ ἦτο γέρων τις πατὴρ τοῦ ἀρχιληστοῦ. Πάνθ' ὅσα ἐπεχειρήσεν ὁ μικρὸς ἐκεῖνος, ἵνα μὲ διασκεδάσῃ, ἀπέβησαν μάταια. ἐτόλμησε προσέειπαι ὁ κακοῦργος νὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ τὸν ὀνομάζω πατέρα καὶ τὸν βδελυρὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφόν..... (Κλαίει).

ΡΟΒ. (Κλαίει).

ΚΑΡ. Ἐξ ακολουθῶ ἐγώ. Καθ' ἐκάστην συνερχόμενοι οἱ ληστὰί διευνικτέρευον ἐν κραυγῇ μὲ τὰς μαχαίρας ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔτοιμοι νὰ λύσωσι τὰς φιλονεικίας καὶ ἐριδὰς των διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. Μίαν ἑβδομάδα πρὸ τῆς ἀπελευθερώσεώς τῆς, πλουσιώτατος τις ἔμπορος, ἔχων ἀρκετὰ χρήματα μεθ' ἑαυτοῦ, ζήτησας ἄσυλον ἐν τῷ οἴκῳ τῶν κακοῦργων, ἐφρονέθη καὶ ἐληστεύθη παρ' αὐτῶν. Ἡ Ἀδελαΐς, κατὰ τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἐξετελεῖτο τὸ συγγερὸν ἐγκλήμα, ἀνεπαύετο εἰς τὴν κλίνην τῆς, ὅτε, αἴφνης, ἀφρυνισθεῖσα ἐκ τῶν διαπεραστικῶν τοῦ νέου ἐμποροῦ φωνῶν, κατελήθη ὑπὸ τρόμου, νομίζουσα δὲ ὅτι ἡ ταραχὴ τῆς προῆλθεν ἐκ τρομακτικῶν τινος ὀνείρου, ἠγέρθη καὶ ἐνεδύθη. Οὐχ ἥτιον ὅμως συγκεντρώσασα ἄπασαν τὴν προσοχὴν τῆς ἐν τῷ μέσῳ τῆς νεκρικῆς σιγῆς τοῦ σκοτεινοῦ θαλάμου τῆς, περιέμενε ν' ἀκούσῃ καὶ δεῖξαι τὸν ὄντα ὅστις ἐξέστη.

ΤΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

βήματα ελαφρά. Καταβάσα τότε είδε τὸν δυστυχῆ ξένον κυλιόμενον εἰς τὸ αἷμά του, καὶ ἐκ φρίκης καταληφθεῖσα ἡ δυστυχῆς, εἶπεν εἰς τοὺς ληστές, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει ἡμέραν τινὰ τοὺς κεραινοβολήσει. Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ληστής, ἄγριος τὴν ὄψιν καὶ σκληροτράχηλος, πλησιάσας αὐτὴν τὴν ἤρπασεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τῆ εἶπε μετὰ τρομερᾶς φωνῆς. «Εἰς τὸ ἐξῆς ποτὲ δὲν θέλεις ὀμιλήσει ἐνώπιον τῶν προσερχομένων ξένων, σὲ διακηρύττωμεν ἄλλων, ἄλλως θέλομεν σὲ κατασπράξει πάραυτα». (Νύξ).

ΑΔΕΛ. Καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου ὅπου ἐκλαυσα πικρῶς· ἐδεήθην εἰς τὸν Θεὸν ὅπως μ' ἐλευθερώσῃ ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἀχρείων ἐκείνων κακούργων· μετὰ ταῦτα, κατὰ θεῖαν βούλησιν, ἦλθεν ὁ προσφιλὴς Θεὸς μου ὅστις.....

ΚΑΡ. Ἀρκεῖ, φιλτάτη ἀνεψιᾷ, ἃς ἀποσυρθῶμεν, πάντες ἔχομεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως· ἀκολούθως ἐγὼ θέλω διηγηθῆ εἰς τὸν ἀγαθὸν πατέρα σου τὸν τρόπον τῆς ἀπελευθερώσεώς σου.

ΡΟΒ. Ναι, φίλτατε ἀδελφὲ, ἄγωμεν. (Ἀραχωροῦν).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ καὶ εἰς ΑἬΣΤΗΣ.

ΜΑΡ. (Εἰσέρχεται μετὰ προσυλάξεως δεξιόθεν, μετημιγισμένος καὶ μακρὸν ἐπενδύτην περιτετυλιγμένος· βαίνει ἀριστερόθεν, κτυπᾷ τρεῖς τὰς χεῖρας καὶ παρονοιάζεται εἰς ληστής).

ΑἬΣΤ. (Ἰστάμενος πρὶν ἢ πλησιάσῃ τὸν Μάρκελλον). Τὸ σύνθημα.

ΜΑΡ. (Συγαλῆ τῆ φωνῆ). Ζωή.

ΑἬΣΤ. (Ὁμοίως). Θάνατος. (Ἀναγρωρίζόμενοι δίδουσι ἀμοιβαίως τὰς χεῖρας).

ΜΑΡ. Πόσοι εἴσθε ὄλοι;

ΑἬΣΤ. Δεκαπέντε.

ΜΑΡ. Καὶ ποῦ;

ΑἬΣΤ. Ἐδῶ πλησίον. (Νεύων ἀριστερόθεν). Ὅλοι ἐκρυμμένοι ἐν τῆς παλαιᾶς καὶ ἐγκαταλειμμένης αὐλῆς.

ΜΑΡ. Ἐξίρετα· μείνατε ἐκεῖ καὶ προσέχετε ἅμα ἀκούσατε τὸ σύνθημα· σύριγμα, δράμετε ὄλοι ἐνοπλοὶ εἰς βοήθειάν μου.

ΑἬΣΤ. Πολὺ καλὰ· ἡ προκαταβολή;

ΜΑΡ. Λάβε. (Τῷ δίδει ἐν βουλάντιον).

ΑἬΣΤ. Πάντοτε ἔτοιμος

ΜΑΡ. Εἰς ζῶην (τῷ προτείνει τὴν χεῖρα).

ΑἬΣΤ. Καὶ εἰς θάνατον. (Ἀπέρχεται ἀριστερόθεν).

ΜΑΡ. Σκληρὰ τύχη πότον μὲ καταδιώκεις! Ἐνῶ τὰ πάντα εἶχον τελεσθῆ καὶ οὐδὲν ἀπέμενε πρὸς πραγματοποίησιν τῶν σκοπῶν μου, ἰδοὺ ἡ δισταραμμένη μου τύχη παρεμβάλλει νέα προσκόμματα· ὁ νομίζομενος ὡς ἀποθάνων, Κάρολος, ὁ Θεὸς τῆς Ἀδελφίδος, ὡς φάσμα ἐξέρχεται τοῦ τάφου καὶ μοὶ καταστρέφει τὸ πᾶν, καὶ ἐγὼ συλληφθεὶς ὡς ἐκ τῆς μαρτυρίας ἐκείνου τοῦ ἀχρείου Φραγκίσκου, μόλις ἠδυνήθην νὰ διαφύγω τῶν χειρῶν τοῦ δημίου διὰ τῆς δραπέτευσως· ἀλλὰ σφοδρότερον ἀπὸ τοῦδε καὶ σκληρότερον θέλω κηρύξαι τὸν πόλεμον κατὰ τῆς οἰκογενείας ταύτης. Ναι, ἡ ἐκδίκησίς μου θὰ ἦναι τρομερὰ. Μάρκελλε, ἡ χεῖρ σου πρέπει νὰ τελειώσῃ ὅ,τι ἡ μοχθηρὰ ψυχὴ σου ἐπέκλεψε, ἡ χεῖρ σου πρέπει νὰ ἀπεφάσιση. Ἡ πρώτη ἀποτυχία θέλει μὲ καταστήσει τοῦ λοιποῦ προσεκτικώτερον. Ἄχ!..... Ὅχι, ἄθλιοι, δὲν θέλετε διαφύγει τῶν χειρῶν μου. (Ἐξάγων τὸ ἐργχειρίδιον) Ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἐτέρου θέλετε πέσει ὑπὸ τὴν αἰχμὴν τῆς ψυχρᾶς ταύτης μαχαίρας ἢ θέλω ἐμπήξαι εἰς τὴν καρδίαν σας, τὸ δὲ αἷμά σας θέλει βάψει τὰς χεῖρας μου καὶ θέλει κορέσει τὴν διψῶσαν καρδίαν μου. (Τρέχει πρὸς τὴν θύραν.) Ἄλλ' ἀκούω βήματα. . . . νομίζω ὅτι ἤκουσα τὴν φωνὴν τῆς . . . ναι! . . . εἶναι ἐκείνη. . . . ἰδοὺ ἔρχεται μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς. Μάρκελλε, θάρος. . . . διπλοῦν τὸ θῦμα, ἃς ἀποθάνωσιν. (Ἀπέρχεται δεξιόθεν).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ καὶ ΑἬΕΛΛΙΣ, εἶτα ΚΑΡΟΛΟΣ καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.

ΑΔΕΛ. (ἔξερχομένη μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς ἐκ τῆς οἰκίας). Πάτερ μου, ἡ νύξ εἶναι σκοτεινὴ, καὶ ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον θὰ διέλθωμεν εἶναι μακρὸς καὶ ἐπικίνδυνος· ἃς ἀνεβάλωμεν διὰ τὴν αὔριον.

ΡΟΒ. Ὅχι, φιλτάτη μου Ἀδελφεῖς, ὅ,τι ἀπεφάσισα πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν οἰκίαν μας, πρέπει καὶ νὰ ἐκτελέσω ἀμέσως. Ὁ Κάρολος μοὶ εἶπεν ὅτι ὁ Μάρκελλος ἐδραπέτευσεν ἐκ τῶν φυλακῶν καὶ καταδιώκεται δραστηρικῶς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως· ἐγὼ ἐπομένως ὀφείλω νὰ τὸν υπερασπισθῶ ἄνευ χρονοτριβῆς, ἐπισπεύδων μετὰ σοῦ τὴν χάριτα ὑπὲρ αὐτοῦ.

ΑΔΕΛ. Ἀλλὰ, πάτερ μου, ὁ Μάρκελλος εἶναι υπερβαλλόντως ὀρθοῦς, τολμητής, καὶ δυνάται, ἐλεύθερος ὡς εἶναι τώρα, νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐπίθεσιν ἐπὶ ἐμὲ (καὶ μὲρ δὲν θὰ ἦτον ἄρα γε συντότερον νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν οἶκόν μας).

POB. Οὐδείς φόβος υπάρχει. Ὁ Κάρολος μᾶς ἐβεβίωσεν ὅτι ἔλαβεν ὄλη τὰ προφυλακτικά μέτρα. Πλησίον τῆς οἰκίας μας ἐνεδρεῖει φρουρά στρατιωτῶν· προτέτι δὲ εἶναι καὶ ἄλλαι περίπολοι διεσπαρμέναι εἰς τὰ πέριξ. Μὴ ταράττεσαι λοιπόν, ἀγαπητή μου Ἀδελαῖς, διότι ὁ δρόμος εἶναι ἀσφαλής καὶ δύνασαι ἀφόβως νὰ με ἀκολουθήσῃς. (Ὁ Μάρκελλος ἐμπαρίζεται ἀριστερόθεν).

ΑΔΕΛ. Ἀφοῦ ἐπιμένεις, πάτερ μου, σὲ ὑπυκούω· εἴθε δὲ ὁ Κύριος νὰ κατευθύνῃ τὰ διαβήματά μας. (Ἐγὼ πορεύομαι ἵνα ἀπέλωσι κατ' ἀριστεράν, ὁ Μάρκελλος τραυματίζει τὸν Ροβέρτον ἐπὶ τοῦ στήθους διὰ τοῦ ἐργχειριδίου).

MAP. Ἀπόθانون.

POB. Θεέ μου!!!

ΑΔΕΛ. (Σπύδουσα πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς). Βοήθεια, Κάρολε, δολοφονία!

KAP. (Ἐξέρχεται τῆς οἰκίας καὶ εὐρίσκειται ἀπέναντι τοῦ Μαρκελλου ἀκολουθήσαντος τὴν Ἀδελαῖδα). Τίς οὗτος; (Ξιφουλκῶν ἀμέσως).

MAP. Ὁ Μάρκελλος!

KAP. Τίς σ' ἐβόηθησες, μιὰρὲ, καὶ ἐδραπέτευσας ἐκ τῶν φυλακῶν;

MAP. Τὸ θάρρος μου. Ἐγὼ ἐσκόπων νὰ θυσιάσω καὶ ἐκείνην καὶ σέ, πλὴν ἡ τύχη δὲν με συνέδραμε. Ἀλλὰ τὸ ξίφος μου ἀνυπομονεῖ νὰ ἐξέλθῃ τῆς θήκης του.

KAP. Βδελύττομαι νὰ διασταυρώσω τὸ ξίφος μου μ' ἐκείνο ἐνὸς ἀχρείου ληστοῦ, ἐνὸς δολοφόνου!

MAP. Ληστής! Δολοφόνος! Ναι, οὕτως ἠθέλησε τὸ πεπρωμένον· ἀλλ' ἐλθὲ, ἄς μονομαχήσωμεν ὡς ἐμπρέπει εἰς εὐγενεῖς ἱππότας. (Ξιφουλκεῖ).

POB. Μὴ πρὸς Θεοῦ! Μὴ κινδυνεύσῃς με τοιοῦτον ληστήν. (Ἡ Ἀδελαῖς τρέχει καὶ βοηθεῖ τὸν πατέρα τῆς).

KAP. Ὅχι! ἄς τιμωρήσω τὸν αἰσχρὸν δολοφόνον.

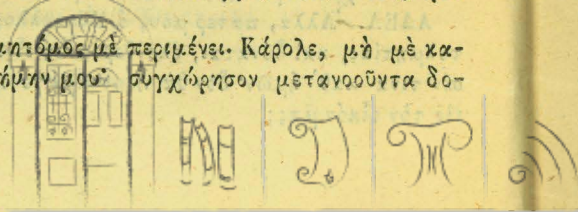
MAP. Ἄθλιε! Ἐμπρός. (Εἰσέρχεται ἡ περίπολος).

KAP. (Τῇ περιπόλῳ). Συλλάβετε τοῦτον τὸν κακοῦργον. Εἶναι ὁ Μάρκελλος.

MAP. Ὑπερασπίσου, ἢ σὲ φονεύω. (Ἐγὼ μονομαχοῦσι, δύο στρατιῶται ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ ἀρπάξουσι τὸν Μάρκελλον). Ἄχ! ἀπωλέσθην.

KAP. Ἐπιτηρήσατέ τον αὐστηρῶς. Εἶναι κακοῦργος ἐπικίνδυνος, δραπετεύσας ἐκ τῶν φυλακῶν.

MAP. Τώρα βεβίως ἡ λαιμητόμος με περιμένει. Κάρολε, μὴ με καταρσθῆς, μὴ βαρύνῃς τὴν μνήμην μου· συγχώρησον μετανοοῦντα δολοφόνον.

KAP. Ἡ ψυχὴ μου σὲ ἀποστρέφεται, οὐχ ἤτιον σὲ συγχωρῶ· πλὴν ζήτησον συγχώρησιν καὶ ἀπὸ τοῦ ἁθῶν θυμά σου.

MAP. Ναι! ἀλλὰ πῶς νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιόν σου;

POB. (Ἐγείρεται, βοηθούμενος παρὰ τῆς Ἀδελαῖδος καὶ τοῦ Καρόλου, καὶ μετ' ἀδυνάτου φωνῆς λέγει τῷ Μαρκελλῳ). Ὑπάρχουσιν ἀγνώστοι εἰς σὲ ὧν θέλω σοὶ δώσει ἐν δείγμα. . . . Ὁ οὐρανὸς ἀνέβαλε τὸν θάνατόν μου ἐπὶ τινὰ λεπτά, ἡ δὲ ψυχὴ μου, ἥτις ἐτοιμάζετο νὰ με ἐγκαταλείψῃ, ἵσταται ἐνώπιόν σου διὰ νὰ συγχωρήσῃ σὲ τὸν Μάρκελλον. . . . Ἀποθνήσκω ἢ νυξ' ἔρχεται, καὶ νῆξ' ἡμέρα δὲν θέλει ἀνατείλλει δι' ἐμέ. . . . Συγχωρῶ τὴν χεῖρα ἥτις μ' ἐδολοφόνησε. . . . Συγχωρῶ τὸν Μάρκελλον. . . . Εἴθε. . . ὁ νόμος; νὰ φανῇ πρὸς σὲ ἐπιεικῆς. . . . Εὐρίσκουμι εἰς τὰ χεῖλη τοῦ τάφου, δὲν πρέπει νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιον τοῦ Πλάστου. . . . μνησίκακος.

MAP. Ὅποια γενναία ψυχὴ! Ροβέρτε, ἰδοῦ με εἰς τοῦ, πόδας σου! Ἦδη αἰσθάνομαι ὄλον τὸ βῆρος τοῦ ἐγκλήματός μου! Εἴθε πρὸς τῷ Θεῷ νὰ εὕρω τὴν συγχώρησιν ἐκείνην ἣν εὐρίσκω παρὰ σοί. (Κλαίει).

POB. Σὲ συγχωρῶ· βλέπω τὴν μετάνοιάν σου! . . . Πλησιάσατε Κάρολε καὶ Ἀδελαῖς. . . . Πλησιάτατε, λέγω, διὰ τελευταίαν φορὰν, ζήσατε εὐτυχεῖς. . . . Σὺ Κάρολε, ἐπιμελοῦ τὴν Ἀδελαῖδα μου. . . . Σὺ, Μάρκελλε, γίνου ἀγαθὸς πολίτης. . . . Τώρα εἶμαι εὐχρησιμοποιημένος. . . . Ἀποθνήσκω. . . . Ἀπο. . . . θνή. . . . σκω. (Ἐκπνέει).

ΑΔΕΛ. ὦ! πάτερ! ὦ! δυστυχία!...

KAP. Θεέ μου! Ἄθλιε Μάρκελλε, στρέψον τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ ἐξαδέλφου σου.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΛΟΧΑΓΟΣ ξιφῆρης καὶ οἱ ἄνω.

ΛΟΧ. Ἴδου ὁ κακοῦργος. (δεικνύων τὸν Μάρκελλον). Σῶρατὲ τον εἰς τὰς φυλακὰς.

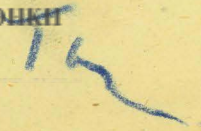
MAP. ὦ! θεῖα δικαιοσύνη! πρᾶγμαίως σ' ἐγνώρισα.

(Πίπτει ἡ αὐλαία).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Γ' ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Είρχη' θυρών κυκλιωτός ἐν τῷ μέσῳ καὶ δύο πλάγαι θύραι ἄρουσαι εἰς τὰς φυλακὰς. Αἶθος κατὰ δεξιάν. Ἐξώθεν τοῦ θυρώρου περιπατεῖ στρατιωτικὸς σκοπός.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ δεσμοφύλαξ καὶ εἰς ΔΕΚΑΝΕΥΣ.

ΑΝΤ. Τί νέα; (πρὸς τὸν Δεκανεὺν εἰσερχόμενον ἀπὸ τὸν θυρῶνα).

ΔΕΚ. Μέγας ἐρεθισμός, φίλε μου! ἅπαντες ἀπαιτοῦσι τὸν θάνατον τοῦ Μαρκελλοῦ.

ΑΝΤ. Τφόντι, σκληρὸς ἄνθρωπος! Τώρα πλέον ἔγινε μανιώδης· νομίζει ὅτι βλέπει φάσματα· παρφρονεῖ. Ὅμως, νὰ σοὶ τῷ εἶπω μυστικῶς, νομίζω ὅτι αὐρίον θὰ τὸν (θηλοῖ διὰ ρεύματος ὅτι θὰ τὸν κατατομήσουσιν).

ΔΕΚ. Τοιαῦτα τέρατα, εἶναι ἐπιθυμητὸν νὰ ἐκλείψωσιν ἐκ τῆς κοινωνίας. Ἄλλ' εἶπέ μοι, Ἀντώνιε, ὁ Μάρκελλος οὗτος, εἶναι ἀληθῶς, ὡς λέγουσιν, ὁ ἐξάδελφος τοῦ Συνταγματάρχου Καρόλου, ὅστις συνέλαβε τοὺς ληστές;

ΑΝΤ. Ναι, εἶναι πράγματι ἐξάδελφός του. Ἄλλ' ὁ Συνταγματάρχης, οὐχὶ μόνον συνέλαβε τοὺς ληστές ἐντὸς τῆς φυλακῆς των, ἀλλ' ἀπέλευθερώσε καὶ τὴν ἀνεψιάν του, κόρην, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ οἱ κκυργοὶ ἐκράτουν εἰς τοὺς ὄνυχάς των καὶ τὴν ἠνάγκαζον νὰ προσποιῆται τὴν ἄλαλον.

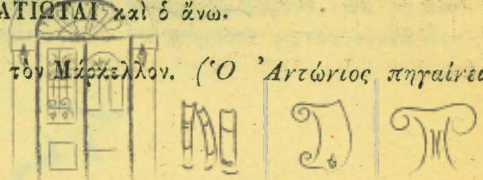
ΔΕΚ. Ἡ θεὸς τιμωρὶα ἐπέρχεται ἐπὶ τέλους εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν κκυργῶν Ἄλλ' ἀκούω βήματα. (Παρατηρῶν ἔξω τοῦ θυρώρου). Προσοχή, Ἀντώνιε, ἔρχεται ὁ Γραμματεὺς τοῦ Στρατοδικείου. (Ἀπέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΛΟΧΑΓΟΣ, ΚΑΡΟΛΟΣ, ΑΔΕΛΑΪΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ,

ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ καὶ ὁ ἄνω.

ΛΟΧ. Ἀντώνιε, φέρε μοι τὸν Μάρκελλον. (Ὁ Ἀντώνιος πηγαίνει

καὶ ἀνοίγει τὴν δεξιὰν θύραν. Ὁ Μάρκελλος εἰσερχεται ἀνυποσχεμένος).

ΜΑΡ. Θεέ μου! παῦσον τὴν ὀργήν σου.

ΛΟΧ. Μάρκελλε, προχώρησον καὶ ἄκουσον τὴν ἀπόφασίν σου. Πηρουσιάζετε ἄρμ. (Αραγινώσκων). «Συνεπεῖα τῶν τρομερῶν κκυργημάτων, ἃ, ὁ Μάρκελλος Φρεθάν, διέπραξε, φονεύσας μετὰ ληστρικῆς ψυμμορίας πολλοὺς, τέλος δὲ καὶ αὐτὸν τὸν Ρυθέρτον Φαθρῶ, ὅπως ἠσφετερισθῆ τὴν περιουσίαν των, τὸ Στρατοδικεῖον καταδικάζει αὐτὸν νεὶς τὴν κεφαλικὴν ποινήν. Ἡ ἀνέκκλητος αὕτη ἀπόφασις θέλει ἐκτελεσθῆ ὑπὸ τῆς ἀρμοδίου Ἀρχῆς». (Πρὸς τοὺς στρατιώτας). Φέρτε ἄρμ.

ΜΑΡ. Ἴδου τιμωρὸς ἡ δικαιοσύνη εἰς τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἐπίστεισα. Ἴδου τὸ τέλος τοῦ κκυργοῦ, ἔρημος, ἐστερημένος συγγενῶν καὶ φίλων· οὐδεὶς τρέχει εἰς τὴν φωνήν του, οὐδεὶς τὸν βοηθεῖ, τὰ πάντα συνωμότουσιν ἐναντίον του, καὶ ἐπὶ τέλους ταχυτέρα ἢ ἀνθρώπινος δικαιοσύνη, ἀρχίζει τὸ ἔργον ὅπερ θέλει νὰ τελειώσῃ ἡ θεία. ὦ! μῆτέρ μου! Ὅποια πληγὴ δι' ἐσέ, ἀν ἔζησ, νὰ ἴδῃς τὸν υἱόν σου καταδικαζόμενον ὡς ληστὴν, ὡς δολοφόνον, καὶ ὀδηγούμενον ἐπὶ τοῦ ἰκρίωματος τῆς λαμητόμου.

ΛΟΧ. Ὁδηγήσατέ τον ὅπου δεῖ.

ΜΑΡ. Οὐδὲ νὰ ὀρνήσω μοὶ ἐπιτρέπεται; Ἄφετε τοῦλάχιστον νὰ λάβω συγχώρησιν τῶν ἀμαρτημάτων μου. (Πρὸς τὸν Κάρολον). Συγχώρησόν με, ἐξάδελφε, ἐὰν δύναμαι νὰ σὲ ὀνομάσω οὕτω, καὶ, συγχωρησόν με ὁμολογῶ ὅτι σ' ἔβλαψα πολὺ· Ἴδου ἡ κεφαλὴ μου, ἐκθύμανον τὴν δικαίαν σου ὀργήν ἐπὶ ἐνὸς κκυργοῦ ὅστις ἠτίμασε τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας σου. (Τῇ Ἀδελαΐδι). Ἀδελαΐς . . . Ἴδου ὁ ἄθλιος ἀπαγωγέυς πρὸ τῶν ποδῶν σου ἐξαιτούμενος τὴν συγχώρησίν σου· δύναται ἄρά γε νὰ ἀξιωθῆ τὸσαύτης παραμυθίας; (Ἡ Ἀδελαΐς ἴσταται σόρρους καὶ σιωπηλῆ).

ΚΑΡ. Τυχαίαν λοιπὸν νομίζεις, ἄθλιε, τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν τῆς Ἀδελαΐδος ἐν τοιαύτῃ στιγμῇ; . . . Ἄλλ' οὐδὲν παράδοξον, διότι τί κοινὸν μεταξὺ τῆς ἰδικῆς σου καὶ τῆς ἰδικῆς τῆς ψυχῆς; Τί κοινὸν μεταξὺ ἀπαγωγέως καὶ θύματος, μεταξὺ δολοφόνου καὶ ὀφρανής, μεταξὺ δαίμονος καὶ ἀγγέλου; . . . Ἡ Ἀδελαΐς, ἄθλιε, ἐν τῇ τελευταίᾳ τοῦ βίου σου στιγμῇ, μὴ βλέπουσα εἰς σέ, ἢ ἕνα συγγενῆ κατὰδικόν, ἕνα θεῖον, μέλλοντα δι' ἀτίμου θανάτου νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὸν ἄτιμον αὐτοῦ βίον, μὲ παρεκάλεσε θερμῶς νὰ τὴν ὀδηγήσω ἐνταῦθα ἵνα παραμυθῆσῃ τὸν συγγενῆ, ἀποχαιρετίσῃ τὸν θεῖον συγχωροῦσά σου Μάρκελλον! Καὶ τώρα, ὦ μιὰ ψυχὴ, ζήτησον, μετὰ συντετριμμένης καρδίας, ἄφεσιν τῶν ἀνηλεύστον κκυργημάτων σου παρὰ τοῦ Παναγῆ-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Θου Θεοῦ. (Τῇ Ἀδελφίδι). Ἀδελφίς, ἄγωμεν, καὶ σφόντες τῆς λήθης τὸν πέπλον ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, διατηροῦντες ἀνεξάλειπτον μόνον τὴν μνήμην τοῦ ἐνκρέτου πατρὸς σου, ἃς στρέψωμεν πᾶσαν μέριμναν εἰς τὴν μέλλουσαν ἀποκρίστασίν σου. (Ἀπέρχεται μετὰ τῆς Ἀδελφίδος, ὁ Μάρκελλος κάθηται ἐπὶ τοῦ λίθου).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ΔΥΟ ΛΗΣΤΑΙ, ΑΝΤΩΝΙΟΣ,
ΔΕΚΑΝΕΥΣ, ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ,
ΔΟΧΑΓΟΣ καὶ ὁ ἄνω.

ΔΟΧ. Ἀντώνιε, φέρε τοὺς δεσμίους. (Ὁ Ἀντώνιος πηγαίνει καὶ ἀνοίγει εἰς τοὺς ληστές· οἱ λησταὶ εἰσέρχονται ἀλυσσοδεμένοι).

ΓΕΩΡ. (Τῷ Φραγκίσκῳ). Διὰ τελευταίαν φορὰν, ἔλθε, υἱέ μου, νὰ σ' ἀσπασθῶ.

ΦΡΑΓ. (Τῷ Γεωργίῳ). Υἱός σου!!! Σὺ δὲν εἶσαι πατήρ μου, ἀλλὰ δῆμιός μου· σὺ εἶσαι ἢ οἰτία τῶν ὄσων πάσχω. Ἄν δὲν με προέστρες ν' ἀσπασθῶ τὸν ληστρικὸν βίον, τώρα δὲν ἤθελον εἶσθαι εἰς τὰς βαθμίδας τοῦ ἰκριώματος· ναι τοῦ ἰκριώματος τοῦ ὁποίου τὸ μόνον ὄνομα τρέμω ἂν εἶχον γνωρίσῃ τὴν βαρῦτητα τοῦ ἐγκλήματος, ἤθελον σὲ κατασπαράξει με τὰς ἰδίας μου χεῖρας τὰς ὁποίας, κατὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, ἠσπάζεσο τώρα, βλέπεις, ἄθλιε, τοῦτο τὸ στόμα, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἐφίλει τὰς παρειάς σου, γοερῶς ἐκπέμπει κατὰ σοῦ μιρίας ἀράς ποῦ εἶναι μία μάχαιρα ὅπως δι' αὐτῆς διαφύγω τὰ ὄνματα τῶν ἀνθρώπων; Ἴδου, ἄθλιε πάτερ, τὰ ἀποτελέσματα τῆς καλῆς ἀνατροφῆς τὴν ὁποίαν μοι ἔδωκας· ἴδου ὁ δῆμιος περιμένων νὰ με ἀποκεφαλίσῃ, καὶ σὺ ἔρχεσαι νὰ σ' ἀσπασθῶ; ! ὦ! φύγε! Σὲ καταρῶμαι.

ΜΑΡ. Πόσον μισοτὴ κατήντησεν ἡ ζωὴ μου· ἡ τελευταία σας ὄρα ἐσήμανε καὶ ἡ ἰδική μου παρατείνεται ἐπιθυμῶ τὸν θάνατον. (Ἐξέρχεται ὁ δῆμιος ἐκ τῆς μεσαίας θύρας).

ΔΟΧ. (Πρὸς τοὺς ληστές). Ἐμπρὸς, ἀκολουθήσατε τοὺς φύλακας. (Πρὸς τοὺς στρατιώτας). Ἐμπρὸς, μάρις. (Οἱ λησταὶ ἐξέρχονται συνοδευόμενοι ἅπὸ τῶν στρατιωτῶν, οἱ δὲ ἄλλοι ἀπέρχονται, εἶτα πλησιάζει τὸν Μάρκελλον) Σὺ ὕπαγε εἰς τὴν εἰρηνὴν σου Ἐνδοῦς ὁ Πρίγκιψ εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ συγγενοῦς σου Καρόλου, ἀπεφάσισε νὰ ἐκτελεσθῇ αὐριον τὴν νύκτα ἡ θανατικὴ ποινή σου, μᾶλλον μυστικῶς. (Ἀπέρχεται ἐκ τοῦ μέσου).

ΜΑΡΚ. Τί ἤκουσα; Αὐριον ὁ ἀποθάνω, αὐριον δὲν θά ὑπάρχω πλέον! Ναι, δικαίως, διότι ἠτίμασα τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας μου· ἡ σκληρὰ αὕτη χεὶρ ἐβάφη εἰς τὸ αἷμα ἐνὸς ἐξιδέλου (Μικρὰ παύσει). Ἄχ! τὸ πιστόλιον τὸ ὁποῖον ἔχω κεκρυμμένον, ἃς με ἀπαλλάξῃ τοῦ ἀτίμου θανάτου. (Προσπαθεῖ νὰ τὸ ἐξάξῃ ἐκ τῆς ζώνης, ἀλλὰ δὲν δύναται). Ἀνάθεμα! ὦ λύσσα! Δὲν δύναμαι Αἱ ἀλύσεις μ' ἐμποδίζουν εἶναι πεπρωμένον, λοιπὸν, ν' ἀποθάνω ἐπὶ τῆς λαϊμητόμου! (Καλύπτει τὸ πρόσωπόν του με τὰς χεῖρας του καὶ μένει ἀκίνητος ὡς παράφρων).

ΔΕΚ. (Εἰσερχόμενος). Ὁ δυστυχής! με λυπεῖ.

ΑΝΤ. Ἄφρησε, ἀδελφέ, τοιοῦτοι ἀνθρώποι πρέπει νὰ τιμωρῶνται.

ΔΕΚ. Ἀπειτεῖται ὅμως σύντονος προσοχή.

ΜΑΡ. (Μετὰ μικρὰν σιωπὴν παραφερόμενος). Μῆτερ πλησίασον εἶμαι ὁ υἱός σου δὲν με ἀναγνωρίζεις; ἔλθε εἰς τὰς ἀγκάλας μου Ἄλλὰ τί; φεύγεις; με καταρᾶσαι; πρὸς Θεοῦ, σὲ ἐξορκίζω, μῆτερ, μῆτερ!!!! (Πίπτει χαρμᾶ δι' ὁ Ἀντώνιος καὶ ὁ Δεκανεὺς τρέχουν νὰ τὸν βοηθήσωσιν, ἀλλ' αὐτὸς ἐγείρεται μεθ' ὀρμῆς). Φύγατε, μὴ με πλησιάσητε, φθάνει, παύσατε, τέλος, τοῦ νὰ με τυραννεῖτε· δὲν ἀρκοῦσιν αἱ τοσαῦται βάσανοι τὰς ὁποίας ὑποφέρω; Ὅχι, λιθοβολήσατε τὸν Μάρκελλον, σύρατέ τον, ναι, ἐπὶ τῆς λαϊμητόμου, διότι εἶναι ἀτιμος, διότι εἶναι δολοφόνος

ΑΝΤ. Μάρκελλε, δι' ἀγάπην Θεοῦ, δὲν δύναμαι πλέον ν' ἀνθέξω, θὰ με κάμῃς ν' ἀποθάνω. (Τῷ Δεκαρεῖ). Ἀνδρέν, ὕπαγε. (Ὁ Ἀνδρέας ἀπέρχεται). Ἐχεις κάμμιναν ἐπιστολὴν νὰ μοι δώσης;

ΜΑΡ. Ὅχι, ἐν μόνον θὰ σὲ παρκαλέσω, νὰ στείλῃς τὴν ἐπιστολὴν ἣν σοὶ ἔδωκα πρὸς τὸν Κάρολον καὶ νὰ με ἀφήσης ἐπὶ ὀλίγας στιγμὰς μόνον.

ΑΝΤ. Ἡ ἐπιστολὴ ἐστάλη ὡς πρὸς τὸ δεύτερον εἶναι ἀνάγκη νὰ ζητήσωμεν τὴν ἀδειαν τοῦ Συνταγματάρχου, ὁ ὁποῖος μάλιστα νομίζω νὰ ἐρχεται. Κύριε Μάρκελλε, ἐλπίζω ὅτι θὰ σοὶ φέρω καλὴν εἰδήσιν. (Ἀναχωρεῖ ἐκ τοῦ θυρώρου).

ΜΑΡ. Δὲν δύναμαι νὰ ὑψώσω τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς τὸν Κάρολον τὸν ὁποῖον τοσοῦτον ἐβλαψα. Ὅποια γενναία ψυχὴ! καὶ πόσον μοχθηρὰ ἡ ἰδική μου. (Κάθηται κρῦπτων τὸ πρόσωπον με τὰς χεῖρας).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΚΑΡΟΛΟΣ καὶ ὁ ἄνω.

ΚΑΡ. Μάρκελλε, αἰσθάνομαι τὴν θέσιν σου, τὴν ταρχὴν τῆς συνειδήσεώς σου, ἀλλὰ

ΜΑΡ. Μὴ προβῆς εἰς τοὺς δικαίους λόγους σου ἢ ἐπικειμένη καταδίκη εἶναι δικαία, οὐδ' αὐτὸς ὁ θάνατος ἀρκεῖ νὰ τιμωρήτῃ ἐν τοιοῦτον τέρκι.

ΚΑΡ. Ἡ ἀληθὴς μετάνοια ἀρκεῖ μόνη νὰ ἐκπλύνῃ τὰς κηλίδας τοῦ αἵματος τοῦ ὀπίου ἢ χεῖρ σου ἔκαμε νὰ βεῦτῃ.

ΜΑΡ. Τέλος πάντων ἡ τελευταία μου ὥρα ἐσήμανε, μίαν χάριν ζητῶ, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία, νὰ μείνω ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς μόνος ὅπως συνέλθω εἰς ἐκφυτὸν, συγκεντρώσω τὸ πνεῦμά μου καὶ ζητήσω συγχώρησιν παρὰ τῷ Θεῷ ὃν ἐκ γενετῆς μου περιεφρόνησα, καὶ τοῦ ὁποίου τὴν ὑπαρξιν οὐδέποτε ἐνεθυμήθην.

ΚΑΡ. Μάρκελλε, φηάνει, θὰ δοκιμάσω εἰσέτι τι. (*Ἐξέρχεται ἐκ τοῦ θυρώρου*).

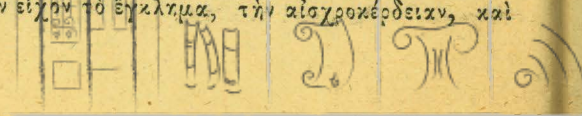
ΜΑΡ. Ὅχι, ὄχι! ἡ ὑπάρξις εἰς ἐμὲ εἶναι βάρος ἀφύρητον . . . ἀποστρέφομαι καὶ αὐτὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. (*Παρατηρῶν τὸν Ἀρτώριον εἰσερχόμενον*). Ἀντώνιε, σὲ βλέπω σκυθρωπόν.

ΑΝΤ. Ἐγώ; ὄλω; διόλου. (*Καθ' ἑαυτὸν*). (Καὶ νὰ ἤξευρεν ὁ δυστυχὴς ὅτι ἡ λαιμητόμος εἶναι ἕτοιμος). Μάρκελλε, διετάχθην νὰ λύσω τὰς ἀλύσεις σου. (*Τῷ ἀφαιρῆι τὰς ἀλύσεις εἰς τὴν στιγμὴν ταύτην ἀκούεται ἔσωθεν ἡχος τυμπάνου καὶ ψαλμοὶ νεκρώσιμοι*).

ΜΑΡ. Τί εἶναι;

ΑΝΤ. Ἐξετελέσθη ἡ θανατικὴ ποινὴ, καὶ ἡ θρησκεία ἐπικαλεῖται τὴν θεῖαν εὐσπλαγγίαν ὑπὲρ ἀνκαύσεως ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἔγειναν θύματα τῆς μοχθηρίας τῶν ψυχῆς.

ΜΑΡ. Ἄφες με, σὲ παρκαλῶ, πρὸς στιγμὴν μόνον. (*Ὁ Ἀρτώριος ἀπέρχεται*). Ἴδου λοιπὸν τὸ ἔγκλημα τιμωρούμενον ἤδη οἱ συναυτουργοὶ μου ἔπeson ὑπὸ τὴν πέλεκυ τοῦ δημίου, καὶ μόνον δι' ἐμὲ δὲν ἐσήμανεν ἡ τελευταία ὥρα. Βεβαίως ἡ θεῖα δίκη, καταμετροῦσα τὸ μέγεθος τῶν κακουργημάτων μου, θέλει εἰσέτι νὰ προκτείνῃ τὰς ἡμέρας μου ὅπως αἱ τύψεις τοῦ συνειδήτος κατασπαράττωσι τὴν καρδίαν μου ὡς ἐσπάραττον ὑπὸ τὴν μάχαιράν μου ἐκείναι τῶν ἀθῶων θυμάτων μου. Πάντες ἐγκαταλείπουσι τὸν ἐγκληματίαν, μόνη ἡ θρησκεία δὲν ἐγκαταλείπει αὐτόν. Αὕτη μόνη εἰς τὰς τρικυμίας τῆς τύχης; εἶναι σημεῖον ἐλπιδος; αὔριον ἴσω; καὶ ἐγὼ θὰ ἐπικλυθῶμι ταύτην εἰς ἣν οὐδέποτε ἤλπισα πρὸ ὀφθαλμῶν μόνον εἶχον τὸ ἔγκλημα, τὴν αἰσχροκερδείαν, καὶ

αὐτὴ τώρα μὲ ὀδηγεῖ εἰς τὴν λαιμητόμον. (*Παύουσι οἱ ψαλμοὶ*). Μάρκελλε, ἀθλία ψυχὴ, τί ἐκέρδισας ἐκ τῶν τοσοῦτων σου ἐγκλημάτων; Ἀφῆρασας εὐγενῆ κόρην ἐκ τῶν ἀγκλῶν τοῦ πατρός της, κατέστησας αὐτὴν ὀρφανὴν, ἔβριχες τέλος τὰς χεῖράς σου εἰς τὸ ἀθῶον αἷμα τοῦ ἐξιδέλου σου. Καὶ πρὸς τί; Χάριν τῆς μισαρῆς αἰσχροκερδείας σου. Ἦδη ἔμεινας παρὰ πάντων ἐγκαταλειμένος, οἱ συγγενεῖς σ' ἀποστρέφονται, ἡ κοινωνία σὲ στιγματίζει, θεοὶ καὶ ἀνθρώπινοι νόμοι σὲ καταδικάζουσι καὶ ἀπονήσκεις ἐπονείδιστον θάνατον, μόνην σου κληρονόμειαν ἐγκαταλείπων τὰς ἐπὶ τῆς μνήμης ἀράς τῆς κοινωνίας, καὶ ἤδη, ἄθλιε, τὸ θάρρος ὅπερ εἶχες, ὅταν ἐσχεδίαζες τὰ στυγερά κακουργήματά σου, σὲ ἐγκαταλείπει; . . . Ἀφίνεις νὰ σὲ σύρουν ἐπὶ τῆς λαιμητόμου, καὶ δὲν ἔχεις τὴν τόλμην νὰ κόψῃς τὸ νῆμα τῆς ἀθλίης ζωῆς σου; . . . Ἄλλ' ὄχι, τὸ θάρρος δὲν μ' ἐγκαταλείπει. Ὅχι, δὲν θέλω ἀποθάνει τοσοῦτον ἀτίμως. (*Ἐξέρχων τὸ πιστόλιον*). Ἦδη εἶμαι μόνος, μοὶ ἀφῆρασαν τὰς ἀλύσεις καὶ δύνωμαι ν' αὐτοχειρισθῶ. Ὅχι, ἄθλιε δῆμιε, δὲν θέλεις βράψῃ τὰς χεῖράς σου εἰς τὸ αἷμά μου! . . . Σκιὰ τοῦ Ῥοβέρτου! ἡ χεῖρ ἐκείνη ἦτις σοὶ ἀφῆρασε τὴν ζωὴν, θέλει κάμει νὰ βεῦσῃ τὸ αἷμά μου· ἐγὼ ὁ ἄτιμος δολοφόνος θέλω ἐκδικήσῃ τὴν μνήμην σου· ἐγὼ, ναί, ὁ ἴδιος θέλω χύσει τὸ αἷμά μου. Ἐγὼ ὅστις ποτὲ δὲν ἐσκέφθην τὴν θεῖαν δικαιοσύνην, ὅστις ἔβριχσα νὰ βλασφημῆσω καὶ αὐτὸν τὸν Θεόν, ναί, περιεφρόνησα τὴν θρησκείαν . . . Ἄχ! Θεέ μου! συγχώρησόν με! . . . (*Ἐσωθεν ἀκούονται φωναί*): (Μάρκελλε, Μάρκελλε). Ὅποια φωναί!!! Ἐρχονται νὰ μὲ σύρουν εἰς τὴν λαιμητόμον! . . . Τὸ πᾶν τετέλεστο. Μάρκελλε ἐκεῖ. (*Ἀπελπισ τρέχει εἰς τὴν φυλακὴν φωνάζων ἔσωθεν*). Μάρκελλε! ἀπόθανον! . . . Ῥοβέρτε! ἐκδικήθητι! (*Πυροβολεῖ*).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ.

ΚΑΡΟΛΟΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ, ΛΟΧΑΓΟΣ, ΑΝΤΩΝΙΟΣ καὶ ΔΕΚΑΝΕΥΣ,

εἶτα ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ τετραυματισμένος.

(*Ὁ Ἀρτώριος, Λοχαγὸς καὶ Δεκανεὺς τρέχουν εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Μαρκέλλου τὸν ὁποῖον φέρουσιν ἡμιτεθνεῶτα καὶ τὸν καθίζουσι ἐπὶ τοῦ λίθου*).

ΚΑΡ. (*Ἐπερχόμενος*). Μάρκελλε, θάρρος, σοὶ φέρω τὴν χάριν. (*Ὅπισθεν ἀκούονται φωναί*): εἰς τὸν ἄνω;

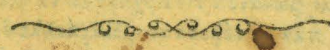
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΜΑΡΚ. Κάρολε, ἰδοὺ φονεῦθεις ἰδιοχείρως δικαίως
ἀποθνήσκω Κάρολε μὴ μὲ καταρᾶσαι κατὰ τὰς
τελευταίας μου στιγμᾶς ἐπικαλέσθητι τὴν Θεῖαν εὐσπλαγ-
χνίαν ἐπὶ τῆς ἀθλίᾳς μου ψυχῆς. Κάρολε πλησίασον...
ἔλθὲ ἀ πο θνή σκω (Ἐκπνέει).

ΚΑΡ. Ἴδου ἡ Θεῖα δικαιοσύνη ἀμείλικτα ἐπέπεσεν ἐπὶ τοσοῦτων κα-
κουργημάτων. (Εἰκὼν ἀνάλογος).

(Πίπτει ἡ ἀδελφία).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Δ΄ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ